Răzvan Ducan

100
Cele mai frumoase poezii

Editura NICO

100
CELE MAI FRUMOASE POEZII

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUCAN, RĂZVAN
100 – CELE MAI FRUMOASE POEZII/ Răzvan Ducan, Târgu-Mureş, Editura NICO, 2010
I.Băciuț, Nicolae (ed. pref.)
ISBN 978-606-546-062-1
821.135.1-1

Colecția
„Cele mai frumoase poezii”
1

Coperta de Nicolae Băciuț,
cu o reproducere după lucrarea “Împletind poveşti”, de Aurora Speranța Cernitu

---

Editura NICO
Apărut 2010

Lector Nicolae Băciuț
Tehnoredactare Sergiu Paul Băciuț
Format 16/61x86, coli tipo 9

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP
Târgu-Mureş, str. Cuza Vodă nr. 57,
România

Răzvan Ducan

100
Cele mai frumoase poezii

- antologie -

EDITURA NICO

Carte distinsă cu
PREMIUL “ROMULUS GUGA”
la Festivalul de Poezie “Romulus Guga”,
Ediția 2010

CELE MAI FRUMOASE POEZII

Ideea de a realiza această colecție, “100 – Cele mai frumoase poezii”, mi-a venit de la o anecdotă cu un venerabil ajuns la o sută de ani şi care a fost întrebat de un reporter care e secretul longevității sale centenare? Răspunsul mucalit dat unei asemenea întrebări, “Ce mai înseamnă azi o sută”?, mi-a sugerat întrebarea “Ce mai înseamnă azi o sută de poeme din biografia unui autor?”

Fireşte, m-am uitat în jurul meu, la autori care au o operă poetică, oricât de puțin ar fi ea valorificată în circuitul mare al cărții în spațiul cultural românesc, din rațiuni pe care nu merită să le reiterăm aici. Oricum, cele mai multe sunt neliterare.

Şi am făcut o primă strigare: Lazăr Lădariu, Valentin Marica, Răzvan Ducan, Elena M. Cîmpan, Mariana Cristescu, Sorina Bloj... Lista nu se va opri aici, dar trebuie să-mi păstrez simțul măsurii, câtă vreme acest demers editorial este unul personal, confratern.

Ştiu că nu e uşor să alegi o sută de poeme dintr-o operă de autor. Restricționarea “o sută” este şi nu este generoasă, dar selecția nu e una care să nu creeze probleme. Oricum, o selecție de autor e una preponderent subiectivă, una care nu pune în prim plan criteriul axiologic, ci pe cel al “ataşamentului” de autor. O astfel de selecție situează mai presus judecata emoțională, neingnorând, totuşi, judecata critică.

Pentru că o astfel de antologie, până la urmă, îşi poate aroga pretenții de reprezentare, de definire.

Autorul e pus în fața imperativului renunțării la un poem sau altul, pentru că are de gestionat un inventar de o sută de poeme, din, în multe cazuri, sute de poeme.

Răzvan Ducan a fost primul autor care a răspuns provocării mele, oricât de contrarian a părut gestul meu.

Cu ani în urmă, Editura Albatros a impus colecția "Cele mai frumoase poezii", în format de buzunar, care a reuşit să includă, cu adevărat, cele mai frumoase poezii din lirica românească şi universală.

Dar în această colecție au ajuns şi numeroşi autori contemporani, cei mai mulți încă neajunşi la vârstă semicentenară.

La 50 de ani, cei mai mluți autori români de prestigiu erau deja antologați nu doar în această colecție, unii chiar în colecția "Biblioteca pentru Toți" a Editurii Minerva, care asigura tiraje amențitoare pentru scriitorii de azi, ceea ce făcea posibilă o bună circulație a cărții, achiziționarea nu doar în biblioteci mari, ci până şi în cele şcolare.

Poate şi din nostalgia acelor vremuri editoriale, cu toate încrâncenările şi restricțiile de natură ideologică, am inițiat această colecție pentru autori din acest spațiu geografic şi cultural, dar şi din dorința de a-i propune, în această variantă, criticii literare, publicațiilor, cititorilor.

Ne punem speranța că demersul nostru va fi înțeles în sensurile sale responsabile, de a supune judecății de valoare şi literatura din provincie marginalizată spun eu, în multe cazuri, pe nedrept.

Şi cum nu ne punem foarte mari speranțe în posteritate, privim cu încredere şi aşteptări mari spre contemporanii noştri.

NICOLAE BĂCIUȚ

Gladiatorul de la Şcoala din Capua

Gladiatorul de la Şcoala din Capua
stă tot timpul în pivniță.
-Vino, îi spun, nu-i nici un pericol.
-Nici un pericol? privindu-mă-ngrozit. Dar mâna Romei?
-N-ai de ce să te temi, e secolul XX, îi zic, acelea sunt maşini
şi-n fereastra acea luminată vorbeşte preşedintele Bush.
-Ssst, îmi spune, cu degetul la buze.
-Haide, vino, îi zic, nu poți rămâne acolo!
-Acolo e aici, (resemnat), tu nu poți face nimic, nimic,
înțelegi?
Trăieşti cu mult după prinderea mea,
aud caii, nu poți să-i auzi,
aud zăngănitul armelor,
nu poți să le-auzi,
văd apropierea centuriei,
tu nu poți să o vezi….
-Bine, atunci haide repede-n casă.
-Ea nu există, îmi zice.
-Ascunde-te-n pivniță.
-Aceasta-i un pom.
-Bine, dar eu?
-Eşti un amic inventat să-mi țină de urât.
-Dar eu vorbesc cu tine.
-Vorbeşti în vis.
-Adio, acum, îmi zice tăios, trezeşte-te,
e prea mult sânge pentru tine
pe Via Appia.

Un gheizer fierbinte

Un gheizer fierbinte şi roşu
la care vin să se vindece
de curiozitate
stetoscoapele lumii,
e tot ce-ți ofer.

Ia-mă de mână, căci şi cuşca
intră în prețul afacerii.

Nu-mi lustrui vergelele,
dacă nu-i stai în dreptul coastei lipsă,
semințele-s pietre
şi fructele te vor durea.

Mişc buzele,
atrag atenția,
tu urcă prin Braille
până la ea.

Să taci dens acolo
încât să-i ridici în jur
o cămaşă de linişte.

Hei, tu, casă de vacanță, trup al meu

Hei, tu, casă de vacanță, trup al meu
Cu țigle rânduite în cer,
Se ridică din coşul creionului
Fumuri pe hârtie până pier.

Ăsta-i semn că-s acasă la mine,
Unde stau după obloane de retină
Şi las metabolismul să dea în foc
Ca eu să mă-nfrupt cu lumină.

La dungă-mi port iedera secolului,
Dar discret, în secrete încăperi,
Sunt pisica neagră ce calea taie
Ciupercilor de beton şi de fier.

Uraaaa! Am produs un nou accident
Şi-am fisurat monotonia,
Umblă matematica-n cârje,
Intrată în copacul de esență tare, POEZIA!

Alchimie

Se colorează aerul la vorbire
şi se dispare după perdeaua
indiscreției.
De atâtea sepii,
oceanele-s imense manuscrise
pe care nu le citeşte nimeni.
Trec delfini în sus şi în jos
(jucării cu cheie)
trec cu fumul cuvintelor în bot,
intră prin labirintul timpanelor,
apoi ies,
încă cu putere în arc.
Nimeni nu descarcă,
dar se mimează gări,
o grindină undeva-n adânc
petrece spre groapă
potențiala recoltă
şi tot mai subtile cerneluri
lasă glandele,
şi cele sudoripare la fel,
lasă o parte din frică.
Lacrima de sidef a scoicii
fierbe în retorte de fum.

Aceasta-i sentința

Aceasta-i sentința,
Aceasta-i inima mea preaplecată,
Culi s-o poarte-m lectică
Serenissime,
Şi mai curățați electrocardiograma de linişte,
(moarte erei prezgomotoase)
ce frumos se aude năduşeala morcovilor în creştere,
schimbați-mi călăul,
mi s-a spus că nu-i plac veverițele,
(preferă bila)
rog să nu se fumeze,
am şi eu dreptul la o dorință
în încăperea soarelui
sau deschideți ferestrele muzicii siderale,
un clopot de sticlă vreau
pentru viețuitoarea aceasta fudulă şi roşie,
fundă-ntr-un sfârşit de mileniu.
Deci, acesta-i sentința,
Aceasta inima mea preaplecată,
Aceştia sunt câinii
Cu apucăturile lor postmoderniste.

Picioarele-s nişte roţi primitive

Picioarele-s nişte roţi primitive,
Sângele frâu,
În coşul pieptului e capra,
Unde stă-un vizitiu.

În inimă-s caii,
Hopuri le-ngrop,
Tu eşti un bici
Ce mă-ndeamnă-n galop.

Lângă min` se petrec
Lucruri concrete,
Poşte vestite
Devin desuete.

Ochii tăi, gura ta
Plesni-vor cu sete,
Ochii tăi, gura mea
Pe îndelete?

Cale de-o viaţă
Fără oprire
Struneşte-mi caii
Drept mântuire.

Geografia visului

Geografia visului se poate învăța,
Piatră din praştie sunt formele imaginației mele,
Trupul va fi pe pilot automat
Când eu voi zbengui printre stele.

Sunați degeaba la uşa mea,
În momentul acela nu sunt acasă,
Însăşi casa v-o poate confirma,
Prin şoarecii nepăsării ce-mi joacă pe masă.

Au caşcavalul cel mare-ntre fălci,
Bairamurile trupului în bot le țin,
Perchiziționează, răscolind peste tot,
Au deschis robinetele să-mi intre vecini.

Au întors mesele, au trântit scaunele,
Au lăsat supele bunului simț să dea-n foc,
Mi-au lăsat trupul singur în drum
Şi-mi fac existența un joc de noroc.

M-au lăsat flămând şi neras,
Mi-au dezechilibrat emisferele să par mahmur,
Au înțepat ochiurile de apă,
Oglinzile toate le-au ascuns împrejur.

Au lăsat poştaşul fără salut,
N-au dat o haină veche la gunoier,
Trupul l-au făcut un paratrăsnet
Pentru ploile din cartier.

Reveniți, de aceea, vă rog, când ochii nu-mi mai ard depărtări,
Când munții şi apele imaginației revin în matcă,
Când îmi şofez cuminte trupul din nou,
Între carnea de porc şi carnea de vacă.

Şi mă doare până-n mine

Şi mă doare până-n mine,
Ce mare depărtare-s eu!
Am încălțări atât de puține
Şi nu mă lasă Dumnezeu,

Să mă ştiu până la capăt,
Spațiu comprimat în mine?
Timp eu sunt care merită
Exploatat cum se cuvine?!

Şi mă văd cu ochi cât pot,
Voie cât am eu să strig,
Dincolo de simțuri însă
N-am putință să mă-mping,

Şi să-mi explorez neantul,
Stelele ce ard în mine
Cu lumina lor ajunsă
În cuvintele-mi puține,

Fiindcă este-un zid de teamă,
Gros de frica de-a fi eu,
Pe de-a-ntregul, căci de piept
m-oi lua cu Dumnezeu.

După chipul lui mi-e chipul
Şi-n asemănare-s uns,
Eu sunt el, cel la plecare,
El e eu, însă ajuns.

Omul duhneşte a roată

Omul duhneşte a roată.
A golit toată rostogolirea
Din sticla priceperii primordiale,
E beat acum de fericire
Şi umblă prin lucruri
Pe şapte cărări.
Dumnezeu îl arată cu degetul,
Ascunzându-i băutura,
Dar mâine e o nouă zi
Şi Dumnezeu are treabă.

Şoldurile frunzelor mă cheamă-n cărare

Şoldurile frunzelor mă cheamă-n cărare
Să le ating cu papilele gustative ale respirației,
Ce frumos se poate face dragoste toamna,
Chiar cu riscul debordării în pruncii creației!

Se poate ofta nestingherit până-n trunchi,
Se pot face valuri cu un cui de nelinişte,
Bătut aşa cu insistența privirii, până-n adânc,
Se poate îngălbeni şi o mirişte.

Se poate dezbrăca în subconştient
Şi se poate îmbrăca o conştiință de plantă,
Şi cu bunul simț al mişcărilor încete, se poate rugini,
Când pe o parte, când pe cealaltă.

Nervu-i la viitura de inundație

Nervu-i la viitura de inundație
Mobila sângelui nu mai poate fi ridicată,
Se va umfla şi va igrasia
Clădirea trupului încă o dată.

Va fi o răscolire până-n rărunchi,
Se vor dezlipi zugrăveli cu sfinți,
Uşa de biserică-şi va pierde
Încrustațiile de la părinți.

Inerția îşi va linge rănile,
Se vor şopti noi ştachete ale firii,
Se vor amorsa ca la comandă
Conchistele închipuirii.

Realitatea virtuală a unor pământuri
Va inventa un nou Columb,
Stomacul creierului ronțăi-va
Un alt cartof şi-un alt porumb?

E "Pinta", e "Nina", e "Santa Maria",
Sinonim deversării din clişee,
Sunt inundațiile Nilului ce-au dat
Egiptenele piramide, la cheie.

Eu sunt ambele maluri

Eu sunt ambele maluri
Iar sângele are culoarea prizonierului
În ghimpata sârmă a cărnii.
În turnuri de pază stau grade inferioare de libertate,
Pentru care micul trafic al burții e marele țel.
Se aud câinii imobilismului,
Cum latră din lesa traiului primordial: carnea, cartoful, femeia
şi vinul.
(Totul e ca zeghea aşteptării să nu se ia pe memorie,
căci nu mai poți s-adaugi parseci visului
de inexpulzabilele zăbrele concentraționare.
Obişnuința modifică reflexele,
iar principiul minimei rezistențe schimbă clasamentele în regn.
În aceste condiții, se poate uşor extirpa speranța cu confortul
mațului.
E mai uşor să contempli din ziguratul muşchiului.
Suficiența domesticeşte: taie unghii nevăzute,
pileşte colți,
cloceşte maturitatea pentru un pui stângaci.)
Doamne, dacă mă vrei înapoi în rând,
Ca recrutul ce-şi trăieşte ziua pentru zeama cazanului,
Cu toată beteala înfățişării,
Deşi şi Trichius Sexualis spune despre sine că-i frumos,
Ia-mi iscodirea,
Pune-mi capul sub perna monsier-ului Guillotin.
Ia-mi focul întrebărilor din oala trupului,
Ia-mi scânteia ce-l aprinde sau dăruie-mi
Toate răspunsurile posibile deodată,
Tot una-i,
Să nu mai am la ce tinde.

Temnicerul atenției are treabă

Temnicerul atenției are treabă
Aşa că priveşte-mă prin viziera ochilor,
Ca să vezi condamnatul la forma asta de viață.
Am îndrăznit să fiu fără voie
Şi încerc acum să mă obişnuiesc cu mine.
Învăț să-mi folosesc mâinile, puța, pereții ficatului,
Cu tot confortul existențial.
Scrijelesc un sens de la secreție la excreție
(lung altorelief de necesități şi convenții)
Plătindu-mi nota de consum a faptului că sunt.
Cu îndârjirea mâinii care se prinde de un pai,
Peşte îi clipa printre degete.
Imperturbabil e râul lui Heraclit,
De aceea, de la inimă la creier 1,2,3,4,…eu.
Cu ce mi se va deschide trupul?
Cu nasturii cărui hazard?
Cu cheia cărei petreceri?
Când voi schimba locul detenției,
Să trec prin toate închisorile matriceale?
O să mă obişnuiesc cu noile chipuri?
Oglinzile mă vor minți? Oglinda aerului, mai ales?
1,2,3,4…1,2,3,4,…
O, fard de două degete, pus peste închipuirea mea,
Igrasie a acestei lumi,
Te iubesc,
Pentru şansa de a avea grosimea unei permutări nefinite.

Sunt o mărturisire a cuiva

Sunt o mărturisire a cuiva,
Aş vrea să ştiu buzele ce m-au zis în afară,
Lăsându-mă pradă flămândelor guri,
Vântului, ce-mi împinge şi-acum pânza carnală,
Ochiului, ce mă priveşte cum mă-ndepărtez în derivă,
Frunții, care se-ncruntă când încerc o eschivă,
Urechii, care se face că n-aude solitudinea mea,
Gâtlejului, ce-nghite satisfăcut nepriceperea,
Degetelor, ce s-au desprins fără regret,
Gândirea gânditorului meu vinovat de portret,
Şi pasul ce-a stat când pasul meu s-a format
Şi gura începutului ce m-a strigat.
Dar nu mă simt vinovat cu nimic,
Sunt simplă scrisoare expediată-n plic,
Şi mă frământă şi mă-nspăimântă,
Că nu ştiu de cine şi adresată cui?
Dar înțeleg să fiu întreg,
Să mă petrec, din rațiunile LUI.

Nu pot, nu pot să evadez din mine

Nu pot, nu pot să evadez din mine
Datorită gărzii de corp a simțurilor.
Ea-i instruită să mă ferească de corpuri contondente,
De autovehicule, de lumina prea puternică,
De roşiile dezaprobării, de mâncarea sărată
Şi de tot ce încearcă să-mi pricinuiască vreun rău.
Ştiu că nu-şi face decât datoria,
Dar câteodată simt nevoia să fiu singur
Şi atunci încerc să ies pe uşa din dos,
Desfătându-mă cu gradul de libertate în plus pe care mi-l ofer.
Apoi, saturat, mă întorc incognito,
Ieşind zâmbind pe uşa somnului cu ochii deschişi.
Garda mă preia cu convingerea că am fost tot timpul sub supraveghere.
O mai păcălesc uneori punându-i în pahar băuturi alcoolice,
Cu care o amețesc în bloc, dar asta îmi dă prea puțină satisfacție,
Deoarece acest lucru e la îndemâna tuturor.
(Uneori, invidiez piatra pentru libertatea pe care i-o dă anonimatul,
dar nu vreau să schimb cu ea.)
Am auzit despre contractul acestor gorile
Că expiră în moarte.
Să fie adevărat,
Sau o să fie îngropate odată cu mine,
Precum sclavii vechilor monarhi egipteni,
Servindu-mă şi într-o viață ulterioară?!

Să-ți gândeşti sinele

“Să-ți gândeşti sinele” e cea mai bună ofertă
Care ți-a fost făcută vreodată.
Nu puteai, de altfel, să refuzi.
Lucrul acesta se întâmplă atât de rar,
Încât pot să spun că ai fost privilegiat.
Poate treceai întâmplător pe acolo,
- Să fi avut un impuls? -
În timpul când a luat această hotărâre,
Sau poate ai fost ales pe sprânceană, nu pot să ştiu.
Străluceai în nimicnicie,
Şi el a avut ochi pentru tine,
Sau i-a fost milă de infimul spațiu nepriceput de a fi
Sau poate a fost altceva, altceva.
Cert e că tu erai materie impersonală
Şi nu conştientizai şansa devenirii.
În mâinile lui destinul tău se schimba.
Te-a aşezat scutecul unui dublu helix
Şi apoi te-a pus în leagănul unei roți,
Dându-ți laptele propriei voințe.
Aşa ai învățat călătoria,
Iar din dorința poverii formei s-a născut drumul.
Ai dat înconjurul de la picioare la mâini şi de la mâini la picioare,
Cu o viteză uluitoare, ce a ascuțit osia întrebărilor.
Când ai ocolit primele obstacole ai devenit funcțional,
Iar când ai gândit fructul, ai devenit util, chiar subtil de util.
“Să-ți gândeşti sinele”, iată, prima viteză universală, ce eşti.

Fiecare existență are-un Dumnezeu

Fiecare existență are-un Dumnezeu,
Fiecare are o biserică,
Plantele se roagă în verdele lor,
Dumnezeul planetelor are formă sferică

Puricele în blana de câine se roagă,
Biserica lui e una mătăsoasă,
De acolo de unde-i Dumnezeul lui
O cruce i-a trimis, cheratinoasă.

Bolți înalte are locaşul de cult,
În el stă aerul cu norii-n mână,
Peste tot e Dumnezeul lui,
Când e mulțumit, afară-i vreme bună.

Într-o gaură strâmtă stă Dumnezeul vierme
Şi viermii toți aşteaptă de la el,
Mântuirea cea de pe urmă,
Când îngerii-viermi vor fi sus în cer.

Mortaru-i biserica pietrelor,
Sfioase în straie de zugrăveală,
Smerite sărută crucea de sânge
Care se-nchină pe pardoseală.

În pădure am primit un grad mai înalt

În pădure am primit un grad mai înalt,
Acela de cărare,
Sunt rogojina pe care se şterg de fagurii de beton
Stresatele viețuitoare,

Şi-şi dăruiesc puțină igienă,
Cu terapia acestui habitat,
Unde culoarea sechestrează claustrarea,
Într-un ritm alertat.

Sunt o striație bătătorită
Ce prinde pesimismul în nadă,
Sunt locul paşilor sfârtecați de frunze,
Din a toamnei grenadă.

Sunt visat de o minte visătoare

Sunt visat de o minte visătoare,
Am căzut din vis de-a dreptul în picioare,
Sunt trimiterea la care el a ajuns,
Sunt bucuria lui în ascuns.

Sunt evadatul din sine,
Sunt materializarea unor suspine,
Sunt idealul, să-nțeleagă calul, când se bate şaua,
Sunt înălțarea.

Sunt înălțimea secretă,
Sunt asul din manşetă,
Sunt refugiul la greu,
El, de atunci, sunt eu.

Poetul nu poate fi păstrat

Poetul nu poate fi păstrat în formolul formelor convenționale.
Raftul pe care-i pus nu-i al timpului său.
Îl strânge formula chimică a încartiruirii.
El nu poate sta înțepat în ceafă așa cum vrea bumbișca vremii,
De aceea, atunci când profesorul de morală vi-l aduce,
Mândru, ca material didactic,
Să știți că ce vedeți voi acolo nu-i adevărat,
Căci ce vedeți voi acolo îi mai mult dorință decât putință.

Deconspirat prin trup

Deconspirat prin trup,
Răstignit prin vizualizare,
Cuiele gravitației răni îmi fac,
De corp, de mâini şi de picioare.

Încărcări şi descărcări succesive
În golful secolului rabd,
Legăturile de carbon doar pe mine
Mă trimit mereu să stau de cart.

Şi mă legăn între existențe primare,
Le curăț puntea cu slugărnicie
Şi când toate-s după placul lumii
Mă spăl cu visul de ipocrizie.

Şi mă dezleg de hainele de fotograf,
Urletul îl trec peste dermă,
Formulele imaginației mele
Doar acum îmi dau ținută demnă.

Şi mă răstorn şi mă adun,
Mă închipui şi mă proiectez,
Trăiască-mă, fără de formă,
Inventându-mă, mereu, ca unic crez.

Homer neorbul

Veche tetradrahmă,
Tijă-n picior,
Să mă doară grecii
Până mor,

Să mă doară calul lor de lemn,
Când aorta îmi va face semn,

În agora inimii să-l lase,
Ca aezi de sânge să-l descoase,

Pe ahei să-i scape,
Coborând pe strune,
Să-i omoare tainic,
Prin comprehensiune.

Mina creionului, iată cel mai frumos animal !

Mina creionului, iată cel mai frumos animal,
Făcut să rupă, să devore, să sfârtece
Cu o cruzime rar întâlnită.
În gura ei încape capul unui om, al unei națiuni,
Sau chiar capul ei încape în gura ei,
Şi, de aceea, este vânată cu multă atenție,
Iar dacă este cumva prinsă,
Este ținută într-o cuşcă a permanentei alerte,
Pentru că mina creionului, domnilor:
Sălbatecă, virilă, stă pe tronul indolenței,
Jucând Shakespeare, cu puterea în mână,
Gândind întotdeauna la ea
Ca la țeasta lui Yorik.

Se umflă buzunarul de marele vânt al lipsei

Se umflă buzunarul de marele vânt al lipsei.
În rest stofa fină a emoției.
De ce spuneți, atunci, că umblu dezbrăcat
Printre maşinile de asfaltat orice
Şi chemați sectoristul să mă poftească afară din secol?
Ronțăirea firului de iarbă e incest?
E indecentă înfiorarea?
Se ruşinează de mine sistemele de înfulecat,
Se dereglează cu iscodirea esențelor?
Să fiu chiar balaurul din poveştile cu feți intestinali,
Traşi prin inelul făgăduinței, cu care vă adumbriți copiii?
Dar sensurile pe care le iau de la cina voastră de taină
Nu modifică gustul mâncării!
Stați degeaba cu zăvoarele trase.
Nu aspir la negrul de sub unghii.
Nu vă faceți griji, concurența-i exclusă.
Poftă mare şi fie-vă contul uşor
De greutatea zerourilor,
Şi harnică burta să le poată duce.
Şi eu, pe lângă, de la Institutul de Observare Antologică.

Îmi învăț unghiile să devină gheare

Îmi învăț unghiile să devină gheare,
Belciugul aerului tot mai greu se simte,
Cum să navighez fără avarii
De n-am cu mine lătratul unei câine?

Şi biciul unui verb provocator?
Căci, nu-i aşa, mi-e bună apărare, atacul,
Cu roşu-mi dau pe buze uneori,
Urme de ruj pe-obraz îşi poartă veacul.

Dar nu-s decât instinct de conservare,
Cerneala sepiei produsă-i de duşmani,
Atac, să fiu lăsat în pace,
Să trec ipocrizia unor ani.

Muntele

Muntele are glezna subțire,
de nu zdrobeşte izvorul pe care-a călcat,
ce bine îi vine costumul de brazi
pe bicepşii de carbonat.

E asortat perfect optimismului meu,
cu batistă de păsări ce are falduri de zbor,
miroase a prospețime neprinsă încă
în eprubetele chimiştilor de la Christian Dior.

Se impune, totuşi, un ac de cravată,
cu care să prindă de cămaşa înflorată a pământului
această emoție neastâmpărată,
ce mă flutură sub grumazul înaltului.

Sunt navă lumească la cheiul apei tale

Sunt navă lumească
La cheiul apei tale,
Descarc mirodenii
Din viscere emoționale,

Şi pun gunoi de simțuri
La semințele-ți multe,
Şi buzele-mi de tine
Îmi sunt sudate-n puncte.

Şi mă fac arac
Lângă odraslă plăpândă,
Ca să crească-n iubire,
Corpuscul sau undă.

Şi-n firea mea concavă,
Deşi controversată,
Te-aştept ca să iei forma
Unde-mi eşti turnată.

Şi fac din tine sensuri,
Să mâ-ntăresc cu miere,
Să-mi fie deznădejdea
Pornire de-nviere.

Târnava mea de lapte dulce

Angulus ridet (Horațiu-ODE, II, 6, 13)

Târnava mea de lapte dulce,
mulsă din ugerul unui munte dus la păscut,
pe păşuni dumnezeieşti de transilvane,
te ador din cana malului de lut.

Te sorb cu mici înghițituri de vis,
având în mână un codru de pădure,
din grâul dealului unde urcam ades,
să las priveliştea ca să mă fure.

Şi plâng în fibra mea de harul,
din meandrele tale de a fi dezghiocat pe pământ,
antidot al înstrăinării mele de mine,
smălțuieşti trecerea mea prin cuvânt.

Apă prinsă cu cârlige de sălcii şi mure

Apă prinsă cu cârlige de sălcii şi mure
De principiul minimei rezistențe,
Curtată de maluri pe sfoara chemării,
Bătută de vântul atâtor prezențe,

De fluturi ce survolează patrii de flori,
De libelule ce dezinvolte schiază,
Pe amplitudinea maximă a undei,
În plină vară şi-n plină amiază;

De trupuri dezmierdate de mesaje solare,
De trupuri cu sindromul visării armate,
Cu inhibarea plecărilor,
Cu exacerbarea statorniciei necondiționate;

Până la sare, pân' la petrol,
Până la magmă, la metale grele,
Prin legănarea viselor, permanent,
În hamacul curgerii mirositoare de stele.

Prăbuşit în amintirea voastră

Prăbuşit în amintirea voastră,
Asemeni unui meteorit într-o Mare a Linişti,
Proaspăt încărcată atunci cu mine,
Iertați-mi suprasarcina!
Fizionomia exactă sunt doar poemele din cutia neagră a
spuselor.
Puteți s-o înrămați pentru vernisajul unei bune intenții.
În deplinătatea facultăților mele fizice şi mentale declar:
Totul în afara ei e minciună, ambalajul de carne şi sânge
Cu funda zâmbetului, fac parte din convenție.
Cum ar fi fost să vi se pună, direct în mână,
Lipicios sau fierbinte, spiritul lui Răzvan Ducan?

Poemul entropic

Moarte, ce îmi dai bineţe
în fiecare clipă a vieţii,
amintindu-mi, trist, că sunt
simplu chiriaş în trup,
se sistematizează strada ?
Casa e în demolare ?
Îmi voi pierde acoperişul
ce până atunci eu l-am avut ?

Va ploua pe min`, va ninge ?
voi avea deasupra cer ?
Fără de pereţii pielii,
fără de mobilier ?
Fără de plămâni cu care
aspiram aerul pur ?
Fără patul cel de oase
ce-odihnea carnea din jur ?

Fără ochi şi fără gură,
fără urechi şi fără nas ?
Ferestrele mele de simţuri
ce-aduceau veşti din oraş ?
Fără horn pe unde visul
îmi ieşea ca fum albastru
dintr-un somn cu ochi deschişi
când vroiam să fiu măiastru ?

Fără masa burţii, fără
scaune de ficat şi splină,
fără candelabrul minţii,
ce-aprindea în jur lumină ?
Şters voi fi de pe oglinda

ce m-a arătat mereu ?
Nu voi mai vedea-n uimire,
niciodată chipul meu ?

Va pieri înfăţişarea,
sărăci-voi dintr-o dată ?
Prietenilor, bunăoară,
de-atunci fi-voi interzis ?
Ce va fi în locul meu,
dacă, iată, destrămarea,
trupului i-nfinge-n spate
cel mai dureros tăiş ?

Lama lui fi-va-n afară,
fi-va lama lui în gene ?
Unde sensul vieţii-mi este
în mici amănunte scris ?
Sau hazardul lumii-n care,
ne mişcăm fără de voie,
mă va sparge-n moara sorţii,
unde voi sfârşi pietriş ?

Precum datina o cere,
tihna mea fi-va în humă ?
Dat voi fi cu tot cortegiul
cimitirului din deal ?
Fi-va acolo începutul,
aventurii care-i moartea,
în scenariu-n care fi-voi,
eu actorul principal ?

Pe de rost voi şti tot rolul,
primi-voi replici pe măsură ?
Protozoare şi enzime

se vor prinde-n jocul meu ?
Şi voi fi în vervă mare,
fără tracul premierei ?
Nu voi folosi suflerul,
stând întins în copârşeu ?

Rumeguşul, perna, giulgiul,
hainele de sărbătoare,
scândurile-n număr patru,
în care fi-voi ţintuit ?
Fi-vor ele pentru mine
demne de luat în seamă,
ca reper în destrămare,
fi-voi de ele-nsoţit ?

Şi stejarul ce-mputere,
ţinea ceru`odinioară,
cu tot norodul de păsări,
ca sicriu sfârşit-a rău !?
A avut ghindă să-l plângă,
să-i rememoreze ramul ?
zămislit din trunchiul care
a fost muşcat de-un fierăstrău ?

Şi cămaşa de mătase
şi cravata înflorată,
ce miroase-n nara minţii
încă a frunze de dud,
a fost fluturele-n stare
să-şi jelească-a lui gogoaşă ?
Ce-n măiastră despletire
în ţesătură s-a pierdut ?

Toate astea au fost plânse

cu mult înaintea mea ?
Moartea lor are vechime,
moartea mea va învăța ?
Sau a mea e solitară,
nimeni nu mă însoțeşte,
şi mă trec de unul singur,
bând din cupa cea amară ?!

Şi mă voi goli de urlet,
lumea de min` se va goli ?
Coama cărnii cea trufaşă
chircită va zdrențui ?
Şi vor năpădi toți viermii,
se vor ospăta din plin,
voi fi pâinea ce se frânge,
în pahare le-oi fi vin ?

Voi fi bună-mbucătură,
rost va fi de pleoscăit ?
Râgâi-vor ei în taină
sub pământ bătătorit ?
Sau în urmă vor rămâne,
căci se vor grăbi amnare ?
Să m-aprindă, arzând mocnit,
pân`la săruri minerale ?

Şi de-oi fi pumn de cenuşă,
dincolo de ce am fost,
va mai rămânea scânteie,
să mai plămădească-un foc ?
Lemnele vor fi uscate,
vor fi ele suficiente ?
Sau cu tot vântul benefic
e nevoie de noroc ?!

Cărămizile din mine
ce s-au risipit prin moarte,
cu moltarul altei şanse,
zid vor face-n altă parte ?
E nevoie de o Ană,
să se poată înălța,
care-i jertfa ce mi-e dată,
ce Manole mă va gira ?

Ce-mi rezervă viitorul ?
căci putința mi-e redusă;
doar orgoliul meu mai latră
luna propriului eu,
sunt pion mutat pe tabla
cu pătrate albe-negre,
nu de regi sau de regine,
ci de însuşi Dumnezeu ?!

Sau sunt alte forțe, poate,
ce-or decide ce voi fi,
carnea trupului ce fost-a
casă a timpului meu;
înaltul cerului măreşte
dorința de a şti
de-oi cădea în mine însumi,
subțiindu-mă mereu ?!

Focul vremii mă va arde,
forma-şi va ieşi din fire ?
Diformia, stând la pândă,
lua-mă-va în primire ?
Şi de viața-mi disipată,
m-oi răsuci de neființă ?

Moartea este punte largă
între a putea şi neputinţă ?!

N-oi fi eu ci fi-va altul ?
Sau ceva, e-un mers pe sârmă,
după cum a fost porunca
mi s-a tot umblat la cârmă ?
Nu-s decât executantul
unei forţe ce mă-mpige,
eu răspund gândirii forţei,
ce-i mai tare şi mă-nvinge ?!

Întâmplase-va cu mine
cum va fi cu fiecare ?
Moartea mea nu va produce
nici o gaură în cer ?
Nu mi-e aluatul altfel,
să dospească nepăsare ?
Sunt supus la aceleaşi reguli,
nu-s sortit de-a fi rebel ?

Nu-s un fel de axis mundi
ce susţine Universul ?
Şi la drama ce se joacă,
nu-s doar simplu spectator ?
Sau i-o scenă mare viaţa,
unde spectatorul este,
fiindcă aşa îi e scris textul,
deopotrivă şi actor ?

La mormântul meu din deal
fi-vor ochi umezi de plâns ?
Ce-şi răscumpără greşeala
de-a nu fi-nţeles ce-am fost,

oare eu m-am înțeles ?
Şi-amintirea mi-e regretul,
pentru începutul drum
ce n-are bilet de-ntors ?

Eu voi fi acolo-n mine
suferind de spațiul meu ?
Înțelege-voi schimbarea
trupului ce mi-a fost steag ?
sau voi fi plecat din mine,
rămânând doar fluturarea,
să-amintescă un pic de viața-mi
ca de lucrul cel mai drag ?

Ce variantă a fost aleasă
cât de cât să mă redea ?
Cum arată pe planşetă
locul unde iar voi fi ?
Risipi-va fantezie,
în gândire proiectantul,
sau banală formă fi-voi
printre alte sute, mii ?!

Voi dislocui pământ,
va umbla el în picioare ?
Şi va lumina în jur
ca aprinsă lumânare ?
Nu m-or deranja copite,
coarne, unghiuri, flori sau sfere ?
Viața măsurată-n clipe,
în minute, ani sau ere ?

Mi-oi putea întoarce capul
sau cu trupul l-oi întoarce ?

Pe ...filetul unui gât,
precum lupu-n codru o face,
sau îmi va lipsi acesta
şi voi dormita sub scoarțe,
voi fi pradă pentru păsări,
fi-voi cefalotorace ?

Voi gândi ? Sau poate gândul
nu-l voi mai avea vreodată,
voi avea iarăşi o casă,
sau casa fi-va-mi refuzată ?
Mă voi confunda cu zborul ?
Sau voi fi parte din zbor,
voi fi drum pe cer albastru,
de-avion sau de cocor ?

Voi avea pulbere fină,
voi avea desen de fluturi ?
Sau ca sepia voi scrie
ale mării începuturi.
N-oi gândi dar poate-n gândul
altora voi avea loc,
prins în lanțuri nevăzute,
sub puternic microscop ?!

Voi avea eu formă fixă,
mi-oi etala şolduri de frunze ?
Valuri, poate, m-or purta
şi m-oi regăsi-n meduze ?
Voi fi animal sau plantă ?
Varietatea ne răsfață !
Voi cristaliza în romburi,
în hexagoane-n noua viață ?

Voi fi mineral amorf,
voi fi praf, voi fi lumină ?
Voi deconspira din unghiuri
gradele mele de vină ?
voi zbura pe cer înalt,
voi sta în ape, voi fugi ?
Voi râma pe sub o piatră,
piatra casă îmi va fi ?!

Voi păşi direct la țintă,
în salturi m-oi deplasa ?
M-oi apropia în cercuri,
ca şerpii m-oi ondula ?
Voi avea picioare multe ?
Sau nici unul n-oi avea,
voi avea aripi cu pene,
cu solzii m-oi sănia ?

Voi înainta cu fața,
precum fiare-n jur o fac,
sau înaintarea-mi fi-va
precum mersul unui rac ?
Voi avea eu trup întins,
scurt sau lung el îmi va fi ?
În coordonate noi
cât aer voi disloculi ?

Voi mai şti vechea adresă,
spațiu-n care-am locuit ?
Mintea-şi va aduce aminte ?
Sau făr` de ea voi fi sortit ?
Voi uita tot ce am fost
şi ce-am devenit n-oi şti ?
Ce trebuie la măsură,

instrumente-mi vor lipsi ?

Voi avea eu păr pe trup,
pene, piatră, scoarță, fum,
şi voi fi vânat cu puşca,
sau voi fi cules din drum ?
Rupt voi fi sau poate arcul
îmi va frânge iar făptura,
vor fi lacăte-n săgeți,
țintuindu-mi, astfel, gura ?

Sau voi fi poate culoare,
sunet, fulger, aer, vis ?
Îmi va fi de trebuință
un contur cât mai precis ?
Sau voi gravita pe-orbita
unei energii sihastre,
trupu-mi fi-va soră bună,
rămăşiței unei astre ?

Ce urechi vor prinde oare,
zgomotele ce le-oi face ?
De-or fi sunete ştiute,
în ce trompe s-or desface ?!
Lobii fi-vor filozofice ?
Decibeli care le scapă,
simțurilor de acuma,
viruşi brawnieni în apă ?

Aer proaspăt aspirat
fi-voi prin diverşi plămâni ?
Voi călători prin trupuri
prins cu sângele de mâini ?
Prins în gheare, strâns în palme,

m-or țintui ventuze moi ?
Voi fi hrană cărnii vii,
plantelor le-oi fi gunoi ?

Mă voi îndoi cu trupul,
de mine m-oi îndoi ?
Trestie sau poate stâncă,
rostuit în vitregii,
arăta-mă-voi în lume,
lumea mă va arăta ?
Starea mea de agregare
urme-n lume va lăsa ?

Cât o unghie pe piatră,
cât un rât într-o câmpie,
de neînlocuit n-oi fi,
mi-e sortită-uitarea mie ?
Nu voi fi ieşit din rând,
nu voi fi c-un pas în față ?
rândul nu mă va lua
punct de referință-n viață ?

Mă voi răscoli în mine,
dacă forma n-o să-mi placă ?
Mă voi cere iar în sâmburi,
mă voi cere iar în ou ?
Scoate-voi cuiul grenadei
care adunat mă ține,
explodând în jur, din jur
m-oi reformula din nou ?

Simțurile care prompt
veşti dădură despre mine,
despre lumea cea din jur,

ce-o aflarăm că există ?
Se vor risipi deodată,
clopotul va da semnalul,
pierderii-nnodatei zestre
din a trupului batistă ?

Îşi vor căuta sălaş,
să se cuibărească-n tihnă,
pipăitul poate-n vânt
şi mirosul poate-n câine,
voi simți în felul lor,
lumea dintr-un ochi de vultur,
dintr-o nouă perspectivă,
voi gusta ziua de mâine ?

Iată-mă din nou în lume !
eu am fost mereu în ea ?
Înainte de-a fi eu,
cu gustul meu se mai gusta ?
Mort n-am fost şi moartea nu e
decât simplă aparență ?
voi auzi cu-altă ureche
în viitoarea existență ?

Şi-oi vorbi cu altă gură,
voi fi altfel tras la sorți ?
Voi fi-mpins în continuare
sub aleatorii porți ?
Se va da din nou cu zarul
pentru miza unor mâini,
când voi pierde poate şansa,
câştigând doar rădăcini ?

Câştigând dreptul la muget

sau la licărit în iarbă
sau la sublimat spre-nalturi
sau la scoica dintr-o salbă ?
Totu-i loterie, Doamne ?
Locul, timpul, forma de zbor ?
Omu-n lume-i un nimic
sau e loz câştigător ?!

Timp urzit în războiul de țesut al mirării

Timp urzit în războiul de țesut al mirării,
Din gherghef ul meu o întrebare îți pun:
Doamne, la carnavalul formelor de peste tot,
Cine mi-a împrumutat acest costum?

De nu semăn cu nimeni din jur
Şi din jur nimeni nu mă recunoaşte,
Deşi stau în coate pe marginea lacului
Şi vorbesc lacului despre broaşte.

De vorbesc la ram, mărului despre măr
Şi vorba mea trece pe lângă,
Întind, ca salut, mâna mea dreaptă, pietrei,
Piatra întinde mâna sa stângă.

Şi vocea mi-e alta decât a uşii ce scârțâie,
De mi-o dreg puțin cu votcă,
Nimic, nimic nu-nțeleg din liniştea apei,
Despicată în două de-o lotcă.

Şi muzica după care tot Universul dansează
Abia i-am descifrat mici acorduri,
Ba-s prea bleg, calc pe bombeuri, ba-s obraznic,
Partenera îmi dă mâna jos de pe şolduri.

Nu ştiu să mă port, nu-nțeleg ritmul,
Mă lovesc de plante, înghiontesc munții cu mişcări stângace,
Nimeni nu-mi zice, însă, nimic,
Lung se uită la mine, lăsându-mă-n pace.

Sunt de plâns sau de râs? Sunt penibil, Doamne?
Am picat într-o lume fără cunoaşteri?!
Ajunge, ajunge! Vreau costumul jos,
Şi mai vreau şansa unor identice naşteri!

Ia-mi-l înapoi prin moarte,
Dacă eşti tu purtătorul de vini,
E puțin pătat de neliniştea vieții,
Dar poți să-l dai să-l mai poarte străini.

Şi lasă-mă pe mine aşa cum am fost,
Fără falduri de mâini şi picioare,
Şterge rujul ce spune cuvinte
Şi mintea ce dă-ntrebările-n floare.

Să-nmuguresc, să ies din ou,
Să am frați în autodivizare,
Chiar de-oi trăi-n etuvă, în laborator,
Sau în larg voi necheza, ca şi căluții de mare.

Chiar de-oi avea bulbi în pământ,
Să am, cel puțin, limbajul comun din câmp sau din sere,
Fă-mă ce vrei, fă-mă cartof,
Dă-mi tensiunea amidonului răzvrătit în artere.

Ca dintr-un atom radioactiv

Ca dintr-un atom radioactiv,
alfa, beta şi gama,
am radiat din pântec,
ergo sum din mama,

cu licență de trup,
din politehnica lui Dumnezeu,
infestat c-un strigăt,
de uimire ce-s eu,

repartizat la un sân
de la Oficiul forțelor de muncă,
spre un sfârc de viață,
aşezat la dungă,

premeditându-mi rostul
spre a fi epifanic,
înghesuit în statistici
cu sânge octanic,

dar motorul o boală,
mi-a contactat, sempiternă,
că pasărea pe ram are,
combustie, alta, internă,

că dunga-i maşină
şi doar curba emoție gravă,
şi clipa convexă la toate
mi-a devenit, dintr-o dată, concavă,

la freatice viscere,
la metafizici subtile,

şi-am devenit rebelul
sortit să se mire,
şi să se-ntrebe în trombă:
Ce-i pântecul şi ce-i mama ?
Ce a radioactivat atomul,
să mă alfa, să mă beta, să mă gama ?

M-am născut mormânt

M-am născut mormânt
şi cresc groapă adâncă,
din palma mea, spaţiul
indulgenţe mănâncă.

Se curbează şi timpul
cum ştie mai bine,
toiag ce sunt
sprijinind suspine.

La rându-mi morminte
nasc adâncind gropi,
nimicul de mine
dau de lucru la popi,

şi las moaşele, toate,
să devină şomere,
că mă nasc eu mormânt,
cu adâncă durere,

şi mor nou născut
într-un pântec suav
şi mă fac că trăiesc,
şi mă fac că nu-i grav.

Se mută, trist, oraşu-n cimitir

Se mută, trist, oraşu-n cimitir
şi cimitirul se cufundă în firesc,
mor morții tot mai mult şi mai mult,
iau chipul locului în care trăiesc !

Şi volbura greblează fără ştiință totul,
se-ndeasă tot mai mult morminte de mohor,
cu-n şuierat de vânt şi pălămida-i chemată,
când mâna uită să mai aducă flori.

Cad litere din nume, cruci se-nclină
şi pietrele se subțiază-ncet de timp,
doar prunii, care au fost lăsați să crească,
prunele lor le coc aicea-n schimb.

Şi totul pân`la urmă e de lut,
şi pruni de lut şi volbură de lut,
şi totu-i un oxid de un vecin
şi totu-i silicat de-un cunoscut.

Tabel al elementelor, casă părintească

Tabel al elementelor, casă părintească,
la tin`mă întorc după moarte,
din tălpi până-n creştet de grupe
cu şolduri largi de perioade;

zămislit din mari îndemnuri,
în tine am fost urzit norocos,
să mă ridic, brad, în picioare,
să umblu eu prin mine-n sus şi jos.

Înainte, în cămăruțele tale
erau doar neînsemnate existențe,
adiabatice sisteme de a fi,
cu sihastre valențe.

Vegetau tulburate de-un vis,
unui sens vroiau a se supune.
(Eram încă neadunat,
o mână aşteptam să m-adune.)

M-a strâns din anii fără număr
şi-am devenit ceea ce sunt,
"per aspera ad astra",
şi în amurg mă trezesc murmurând:

Tabel al elementelor, casă părintească,
pentru trupul meu care se rupe,
pregăteşte o groapă de perioade,
să aştept apoi reînvierea din grupe.

Femeie, maşină de detensionat

Femeie-maşină de detensionat,
ce deposedezi de strângeri
cu cleştele pat,
cuiul hormonilor
din lemnul bărbat.
Diafană emoţie,
tu, schimbător de căldură,
cute şi unghiuri ce se respiră,
gură la gură.
Dulcele ham,
marsupiu ca povară,
harul ce-l porţi,
specia strecoară.
Prin crisalide,
prin cristale de stronţiu,
neputinţa zdrenţui,
că eşti centru de glonţiu.
Şi desfaci ventile,
potriveşti chei
în broaştele uşilor
oricărei odăi,
faci bolnavul aer
să se simtă bine,
stimulator cardiac
de mare desime.
Se-ntâmplă sub pleoape
punctul tău de vedere,
gaură neagră
cu gură de miere.

Alint pentru fată frumoasă şi pian la patru câini

Din nucleu până-n membrană,
citoplasma mea codană,
ce-mi dai Coasta de Azur,
până-n hidrocarburi.
Marmoreene coapse de acantacee,
Fidias din larguri de Egee,
şi-Ateniene atât de colonade
din Atlantidicele tale scufundate,
şi sunt Acropole de Salonic,
ionic ce eşti şi eşti ce de doric,
şi cogito să nu te mint
ergo sum să te corint,
să te Mikis Teodorakis,
Rodosul himen sirtakis,
căci părul tău cel Euxin,
oxidează-n mine vin,
din balconul filistin
şi-un bob negru de curara,
să Vienez la tine seara,
când e lambada mai mică,
în Praga eu Copşa Mi(ti)că,
să scufund stindardul crud
în triunghiul tău Bermud,
şi pe pulpe-ți de corali
să-mi eşueze patimi mari.
Iarăşi picătură foaie de mercur,
împarți nelinişti din Kuala Lumpur
şi Las-Vegas poate cu noroc,
să te fluviu Budapestă de mijloc
şi să-ți simt arome de Kitai,
că sepucu eu sub evantai,

că nu-s nici un fel de Singapore,
Port-Said ce trec din floare-n floare,
să mă țin, promit, de Trafalgar,
pentru ochii tăi aprinşi de jar,
şi să mă lipsesc de Notre-Dame
umerii tăi ca să-i am,
să mă L`Île de la Cite,
pentru fraga de buze,
pentru cântul de Biset.

Sfârcurile sânilor tăi, noaptea de abanos, luminau

Sfârcurile sânilor tăi, noaptea de abanos luminau,
bondarii degetelor mele, în jurul lor, se jucau.
Fumam o lungă țigaretă-n tine,
buchetul de arome dezlănțuia suspine
şi era în briliantul de mai,
oftând de dor, spre jarul ei veneai.
Ne injectam o junglă de păcate
în vena îmbrățişării conturate,
lianele împreunării sugrumau cifra doi
şi deveneam doar unu amândoi.
Porțelan de Sevre, umerii tăi,
îmi furau de sub pleoape scântei
şi erai o figurină din Dinastia Ming,
privirea cerea ochiului să o PING,
dar eu eram PONG peste poate,
aerul avea între noi
trecători cu şapte lăcate.

Tu erai o uşă, o cheie eu eram

Tu erai o uşă,
o cheie eu eram,
mă răsuceam în tine,
de drag mă răsuceam;
de dragul meu,
eu fără să forțez,
tu mă lăsa-i să ajung
până la miez,
de-ți scârțâiau țâțânile
până-n vecini,
ne inundau ocările din plin,
dar nu ştiau
că n-ai fost de aseară
unsă cu sudoare
ancestrală.
Şi te-nchideam,
te deschideam,
de zeci de ori,
de te-ncercau broboane
de fiori,
şi te-nchideam,
te deschideai la loc,
şi mă cereai
cu lemnul tău de foc,
şi îmi doreai
mereu cheia în broască
şi eu doream o broască
pentru cheie;
căci eu eram
o cheie de bărbat
şi tu erai o uşă
de femeie.

Mă va durea când n-oi mai fi

Mă va durea când n-oi mai fi,
Cum m-a durut când nu am fost,
Pe cel născut de-un pântec, trupul,
Durerea-l ştie pe de rost.

Când n-oi avea ce să mă doară
Şi când durerea n-are unde,
Cuibar să-şi facă o nedurere,
Prin moarte trupu-mi va pătrunde.

Şi voi fi iarăşi cum am fost,
Şi cum am fost n-am cum să ştiu,
Când nu avea durerea trup
Şi predica într-un pustiu.

Când trupul nu avea durere,
El nici chiar trup nu mai era,
Căci nedurere e durerea,
Când n-are unde exista.

Locul pe care le-o dă odihna

Locul pe care le-o dă odihna
e patria ochilor mei.
Ea e verde şi se află
în republica unui izvor.
Ca purtător de cuvânt
al emoţiei,
particip la foşnete
şi la toate
perfuziile liniştii,
ca apoi să apar
în faţa hârtiilor
de luat păreri.
Cu alte cuvinte,
cred că sunt
bun conducător de uimire
unde, toate astea,
se-ntâmplă.

Aleargă cele ce vor

Aleargă cele ce vor desăvârşite-n răspunsuri,
Şi tot spre el, cele ce se vor în întrebări,
Pentru că-i escrescență, la rându-i,
Limitatelor nelimitări.

Tort cu-ntrebări învelite-n răspunsuri
Şi răspunsuri sub un foc de-ntrebări,
De la nuca unei naşteri
Pân' la frişca unei înmormântări.

Pe sârma unei incertitudini se mişcă,
Având în cârcă viața unor ştiri,
Mai mult îşi petrece, până la urmă,
Fericirea unor dulci închipuiri.

Cuțitul unui deces, la sfârşit cel ce-l taie,
În maşina de tocat amintiri ale unei lumi,
Dar în metabolismul cunoaşterii înconjurului,
Tot el rămâne, cel ce bagă cărbuni.

Fărădelegi şi legi la un loc se-ntâmplă,
Că până la urmă-i sens giratoriu,
În cel atât de neînsemnat, prin ursită,
Sub fard de atâta orgoliu.

Şi conduce iluzia că el conduce,
Şi Babilonul ăsta-i şade bine,
Şi la un vârf de cuțit de rău, conform rețetei,
Are, însă, şi-o linguriță de bine!

În sutienul unei păsări

În sutienul unei păsări
Şi-n chilot de iasomie,
Eu mi-am dezghiocat hormonii,
Cârcotind obrăznicie,

Că-şi ridică primăvara,
De la genunchi fusta mai sus,
De-apar ulcere de muguri
Pe creanga zisă Iisus.

Vânt călduț de coapse strânse
Pe pământul plin de clei,
Se aleargă spre-o iubire,
Cu orgasm de ghiocei.

Doare-mă şi nu ştiu unde

Doare-mă şi nu ştiu unde,
Sângeră şi nu ştiu cum,
Soarele din toiul verii,
Pus-îi pe-un afet de tun.

Preşedintele căldurii,
Atentat cu-o ploaie rece,
Dricul marilor concedii,
Către toamnă îl petrece.

Plâng birourile-n fabrici,
Sarcinile-n gând se-njură,
Că s-au rupt din calendare
Tihnele ce le avură.

Devin sacoşele gravide,
Se răscoală pivniți, iar
Prunele din pruni se-mping,
În butoaie de frăgar.

Geme gemul prin cămări,
De au borcanele arsuri,
Şi de cât spun de compoturi,
Le-au pus celofan la guri.

Fructele din plasă-mpung,
Ca de sub bluze noi de domnişoare,
Dar mi-e ruşine, însă, să le muşc,
De trecători şi trecătoare.

Despre bujia păsării am să spun,
Că se aprinde la simplu contact,
Cu două aripi-putere spre cald,
Din lipsă de cald.

Ecartamentul meu

Ecartamentul meu
de cale orală,
are o sorginte
viscerală.

Roțile limbii
îşi dau silința,
pe şinele spuselor,
cât e putința.

Să ducă cu aria
cea pierpătrată,
rostogolirea fonică
ce-mi este dată.

Vagoanele-s pline
de cei cu bilet,
din gările sufletului
meu cel concret.

Țin osiile-n spate
serioase demersuri,
şi se flambează
de unele sensuri.

Locomotivele trag:
vocale, consoane,
ideile ascunse
îmi stau pe tampoane.

Se duc decibelii
de sare şi miere,

la abatorul urechilor
pentru tăiere.

Şuieratu-n exces
îşi cere uneori scuze,
oprind garnitura
în depoul de buze.

Se-ntâmplă revizia
în seara dorită,
prin tăcerea ajunsă
subgabarită !

Invidiază-mă deltă, mi s-a născut un copil

minunatului meu fiu, Darie

Invidiază-mă deltă, mi s-a născut un copil,
cel mai nou pământ al țării mele,
cernoziom tânăr prin brațele iubirii,
biruință ce se ține încă-n proptele.
Va trebui redesenată harta,
Trebuie remăsurată
Distanța până la îndepărtatele stele,
Căci mă mai apropiu cu o frunte,
Mă mai îndes cu un vis,
Am strigat Bucurie în certificatul de naştere,
Dar Speranță am scris.

Din ugerul muntelui

Din ugerul muntelui
Se mulge laptele tare al înălțimilor
Şi apoi, prin biberonul aducerii aminte,
Din sticla gradată a concediului,
Se molfăie ziua de luni,
Până ce ziua de luni, cu adevărat se-ntâmplă,
Goală, goluță, cu scutecul încă ud de jocuri,
În cântecul de legănat hărți.
Loc al căderii-n picioare, biroul,
Doamne, ce ochi mari de hârtie face
Şi ce urechi de var,
De parcă-s cu schiuri la ştrand!
Suflu praful de pe deprinderi
Şi mă mir cât de gospodină-i conştiința,
Cum face ordine în treburi,
Pompând adrenalină,
La punctul de sprijin al lor,
Ca să le aducă la zi.

Eu ?

Eu ?
Loc de prins răcoare
cu arcanul sufletului,
pentru oastea unei bune intenții.
Tu ?
Călăreai schija unei priviri,
şi-ai poposit în carnea mea,
ținând din scurt dârlogii dorinței.
Te-ai ospătat cu un zâmbet
şi acceptul ți-am dat ca aşternut.
Nimicul virtual s-a-ntâmplat,
neîntâmplându-se de fapt nimic.
Dar pentru că în fundul
celor zece mii de ochi
ai caldarâmului străzii,
imaginea era răsturnată,
de poveştile,
ca o logoree, se urzeau mecanic
la buza cafelei,
prompt şi la domiciliu,
maşinile de înaltă productivitate provincială
excretau metrajul bârfei.
Lumea era fericită !
Se-mbrăca de o preocupare nouă !

Cel din gălbenuş de munte

Cel din gălbenuş de munte,
Ce-a spart coaja cu-n izvor,
Este puiul de răcoare,
Curgere fără motor.

Prin albuş de dolomită,
Prin nămeți de piatră tare,
Dându-şi brânci homeopatic,
Spre hrana numită mare.

Pingelit cu humă grasă,
Apa dulce ce o-ncalți,
Peste-un timp tot te va strânge,
De icrele de sub lapți.

Te iubesc din orice direcție

Te iubesc din orice direcție,
Infailibilă, dulce injecție,
Că mă vindeci tu, de-ndată,
Mândra mea antibioată.

Te iubesc chiar şi din centru,
Unde se adună pentru,
Lumea ca să-mi dea acordul,
Ca să te iubesc cu cordul,

Fiindcă-mi scrii pofte cu carul,
Care au umplut paharul
Şi preaplinul meu îmi curge,
Cu o fâstâceală dulce.

Mândra mea dală de piatră,
Mândru eu, cale ferată,
Te iubesc neapărat,
Personal şi-accelerat.

Trăiesc într-o căpiță de betoane

Trăiesc într-o căpiță de betoane
Şi la ureche-mi cântă greierii de var
Şi sunt străluminat de un luceafăr,
Înşurubat pe-un cer dreptunghiular.

Şi numai unghiuri drepte ronțăi,
Şi bate râu-n baie mal de fier,
Dar eu visez pe un covor de flori,
Având stamine şi pistil de polimeri.

Din ramurile încărcate de furnir,
Îmi pică triluri vesele pe unde scurte,
Şi eu, din crupa unui măr de porțelan,
Îmi muşc economiile absurde.

Nu te sărut cu privirea

Nu te sărut cu privirea, căci ştiu că aerul e ruj
În spatele căruia îți ascunzi cuvintele adevărate.
Doar urechea, alta decât cea la vedere,
Sinonimă cu contopirea,
Îți poate auzi neastâmpărul.
Masca ta de unghiuri şi onduiri
Culege doar sufragii superficiale
Căci dincolo de tine eşti,
Precum puiul este dincolo de rostogolirea
Imediată a oului.

Muzici 1

Castaniete prin copaci,
De te strădui cu-o alee,
Cu un trotuar dibaci,
Poți să te acantacee.

Sferele țepoase-ntâmplă
Rostul tău de chilipir,
Mobilă nefinisată
Ca să poți să te furnir.

Ca să te maro de ele,
Lustru ca să te maro,
Doară-te de-a lor durere,
Luată la indigo.

Am subțiat cu un accident

Am subțiat cu un accident
cearceaful unui pat de spital.
Al nu ştiu câtelea tras la rindea,
i-am făcut acestuia cu trupul meu sângerând.
Întâmplător, urechea i-a auzit
respirația grea de cearceaf bătrân şi încercat
ce trebuie să ducă în spate,
într-un şir ce parcă nu se mai termină,
bolnavi cu boli şi-accidentați.
(Singurele momente de respiro,
spălatul şi călcatul, între doi bolnavi,
erau de fapt alte forme de supliciu.)
"Ştii, poete, mi-a vorbit într-o noapte acesta,
cearceafurile de spital nu ies niciodată la pensie.
Ele nu se bucură de bătrânețe şi nepoți.
Din câmpul muncii trec direct în moarte.
E ca o linişte refuzată,
e ca o odihnă binemeritată
trecută la index.
Şi apoi mai sunt şi bolile şi accidentele,
pentru că eu m-am îmbolnăvit de bolile bolnavilor
şi m-am accidentat de accidentele lor.
Ca un burete am strâns atâta suferință
încât, dacă aş fi stors, ar ajunge de-un orfelinat
sau cel puțin de-un atentat sângeros,
undeva pe mapamond.
Dar la mine n-a venit nimeni în vizită,
nici un bolnav după ce s-a făcut sănătos.
N-am primit nici o vedere de mulțumire
şi nici nu am fost sunat de ziua mea.
Vei fi probabil ultimul pe care îl duc spre vindecare,
deşi am dus, rar, ce-i drept, şi spre moarte,

căci n-am fost şi nu sunt cearceaful fermecat,
să fac minuni.
Sunt un simplu cearceaf, bătrân acum şi lipsit de puteri,
ce-o să ajungă fâşii pe vreun teu de spălat pe jos,
hrană pentru microbi
şi cuib al mizeriei.
Mă sting purtând oful urzelii printre bătăturile decepției".
M-am ridicat speriat din pat
şi aproape fără să-mi cred urechilor,
am dat fuga pe coridor după asistentă.
Voiam s-o rog,
aşa cum am văzut că se procedează,
să-i pună o perfuzie,
pentru a încerca a-l stabiliza hemodinamic.
M-am oprit însă din gestul meu uman.
Mi-am dat seama că dacă cer acest lucru asistentei,
aceasta se va uita lung la mine,
va spune doctorului,
ce se va gândi la alt tratament pentru mine.
Ruşinat de laşitatea mea,
m-am întors în camera de spital,
m-am întins pe pat
şi cu ochii închişi,
asemeni struțului în nisip,
mi-am băgat capul în pernă.

Cearceaful ardea sub mine!
Eu făceam parte din moartea sa!

Vedere din spital

În spital sunt tacit dueluri.
Fiecare bolnav
îşi încrucişează cu ceilalți
trecerea în revistă
a propriilor suferințe.
Cu masca ipocriziei pe față,
luptă fiecare cu fiecare.
Se barează lovituri cu lamentații
şi se atacă subtil cu compătimiri.
Nu sunt lovituri mortale
şi nu curge sânge.
Sunt doar bucurii ascunse
de a nu fi cel mai bolnav din spital.
Doctorii şi asistentele
habar nu au ce se-ntâmplă-n saloane.
Ei cred că bolnavii
au mereu în teaca atenției
doar spada grijilor proprii.

Strig: Pârtieeeee !

Strig: Pârtieeeee!
şi mă las cu îndrăzneală
de pe pereții spitalului
pe halatele doctorilor comisiei de vizită.
Sar de pe mica trambulină
a ecusonului şefului de secție
pe fețele de paturi,
cobor în plug de pe perne,
fac cristiane
printre suporturile de perfuzi,
printre injecții
şi păhărelele cu medicamente.
Mă las centrifugat de marginea farfuriilor
şi prind viteză
la intrarea pe halatele
mult mai bătătorite ale asistentelor.
Aşa schiez de o săptămână
de când sunt internat,
zi de zi,
noapte de noapte.
Spitalul e o Antarctică vitregă,
nerecunoscută de calotele glaciare
de la cei doi poli.
Şi, totuşi, albul ei e la fel,
parcă din totdeauna.
E de atât de mult timp
încât a devenit alunecos.
Pârtieeeee !, strig, până la sosire
când mi se dă biletul de externare,
cu tratamentul
pe care trebuie să-l continui acasă.
Mă-mbrac, îmi iau rămas bun,

de la doctori, asistente şi colegii de suferință
şi ies în curtea spitalului.
Dintr-odată
dispare pârtia şi dispar şi schiurile.
Alunec prozaic
într-un anotimp
al culorilor.

Cu gândul la Eminescu

E o dumnezeire în ramuri
şi atunci de ce se spune
că aceşti copaci se împart
în tei şi atei?

În trupul meu viu

În trupul meu viu
Moartea îmi creşte,
Entalpia mă ține,
Entropia mă risipeşte.

Corul cărnii cântă,
Pe voci complementare,
Când e mică una,
Cealaltă-i mare.

Cresc una din alta
Şi se hrănesc să fie,
Viața înspre moarte,
Din moarte să reînvie.

Căci moartea-i altă viață,
Ce se trăieşte-n şoapte
Şi altă moarte-i viața
‘nainte de moarte.

Din mortul meu trup
Viață altă va fi,
Dumnezeu o va ține,
Dumnezeu o va risipi!?

Dumnezeu „über alles”

Lichid prin tubul sinusoidal de sticlă
al laboratorului şcolar.
Adevăratul principiu al vaselor comunicante
e Dumnezeu.
Elevii învață doar umbra!
Efectul Doppler al deplasării spre roşu
al merelor coapte,
e o minciună a toamnei.
El e şi efectul Doppler şi toamna.
Şi mai e apa,
deopotrivă cu resortul limbii celui ce a strigat
„Evrika!”,”Evrika!”,”Evrika!”.
Adevăratul Issac Newton e.
Mărul lui a căzut cu mult timp înainte,
pe toate stelele şi planetele,
chiar dincolo de parsecii închipuirii.
E singurul Lavoasier,
echilibrând, înainte şi-napoi,
mersul disciplinat al materiei
pe sârma mişcării.
Şi e Leibnitz
şi e Einstein
şi e coacervatul
viitorului laureat al Premiului Nobel.
Inclusiv fierberea fără de leac a poetului,
tot presiunea voinței sale este.

Dumnezeu vorbeşte

Dumnezeu vorbeşte
prin gura formelor
toate limbile posibile deodată.
Poliglot al desăvârşirii.
Din atâta varietate
de-nțelesuri,
un singur înțeles
e mai neînțelegător.
Noi!

Dumnezeu nu aşteaptă

Dumnezeu nu aşteaptă
legitimație de Dumnezeu
ca să facă ce trebuie
şi să fie cine este.
El nu merge la serviciu
şi nici nu vine de la el
şi totuşi în fiecare zi
semnează condica
permanentei sale prezențe.
În gămălia gândurilor noastre
îi întoarcem existența pe toate părțile,
de parcă am vrea să-l prăjim
la focul curiozității.
Ni-e searbăd, însă, scrisul,
penița subțire, hârtia prea mică…
clipa nu poate
certifica Veşnicia
şi nici stropul de apă,
Oceanul.
Sunt încercări…
dar axiomă rămâne
neputința de a-l defini
acceptabil.

Peşte ce scapă mereu printre degete.

Cerul locului meu de naştere

Cerul locului meu de naştere
stă sprijinit pe proptelele
putinței mele de a visa.
Fiecare vers e o desțepenire.
Fiecare poem e o ridicare de cric.
Cuvântul pasăre are aici zborul
mai sus decât însăşi pasărea.
Cuvântul lumină este mai îndepărtat
decât lumina venită, de la ani lumină,
de pe cea mai îndepărtată stea.
Aici albastrul cerului nu este culoare,
ci mai degrabă înălțime,
asemenea albastrului ochilor mei
cu care măsor alte albăstrimi.
Declar, de aceea, Târnăveniul,
locul cu cel mai înalt cer din lume,
unde nu cer simplu,
ci mulțumesc albastru,
pentru putința
de a fi poet.

Dacă fiecare mamă de poet celebru

Dacă fiecare mamă de poet celebru
ar fi păstrat placenta
de la naşterea fiilor lor,
am fi avut acum
clara dovadă a primelor lor scrieri.
Şi totuşi poemele,
scrijelite cu buricele degetelor,
nu s-ar putea vedea
decât la lumina lichidului amniotic.
O călătorie în trecut,
în propriile lor mame,
cu ştiința viitorului,
în cadrul unui turism cultural
ne-ar da şansa
de a fi părtaşi,
la debuturile lor absolute.

Firme de turism

Firme de turism vor gândi terapii
prin lecturi colective.
Călătoria metafizică prin poezie,
va fi în viitor
ceaiul perfect cu lămâie
contra pandemiei de plastic.
Metafore de multe stele vor caza suflete,
versurile vor fi aer curat,
ideile timp frumos
şi strofele, aleile pe unde
oamenii se vor plimba în poeți.
În timpul acesta,
calculatoarele
vor pregăti compoziția torturilor
şi roboții vor sufla lumânările aprinse,
sărbătorindu-şi fabricile lor de naştere.

Spleen

Cred că Dumnezeu a uitat robinetul deschis,
de plouă de câteva zile.
Din afişele noii stagiuni,
actorii încep să se deslipească
şi să curgă din ordinea pentru care-au luptat
şi-au tras sfori.
Din act în act, din tablou în tablou,
din scenă în scenă.
Figuranții din partea de jos curg primii
la picioarele stâlpului de beton,
în mirosul de urină de câine.
Regizorul, maşinistul şi locul desfăşurării,
au fost luați de şuvoiul canalului.
Uzi până la nume,
actorii rămaşi nu mai ştiu unde trebuie să joace.
Le-a rămas doar prețul artei lor
şi data spectacolului.
Şi plouă în continuare
de-ncepe să curgă şi numele piesei.
Actorii se strâng, doar acolo, pe afiş, unii în alții,
amestecându-se cu numele rolurilor lor.
După ploaie va merge acasă Yorik
şi nu cel ce are doi copii de crescut.
Hamlet va rămâne, dar se va răci
sau poate nu el ci cel ce-l joacă pe acesta.

Orto, meta şi paradoxa

Marea mea caldă,
Târnava Mică la statu,
„dar degrabă
vărsătoare de” apă nevinovatu’,
ce treci printre „dealuri cu spini”,
vox apa ta,”vox dei”,
patrie a strămoşilor mei.
Ave, îți spun pentru maluri şi peşti,
concretă pentru că eşti,
cu sălciile tale răpitoare,
de gânduri,
ce-n floare,
dau.
Pe piele te simt
ca o binecuvântare,
vara,
când mângâierea ta
îmi răcoreşte ceara,
pielii mele de piersică,
trecător prin vreme.
Ube apa ta!
Ubi bene!

Mă preumblam cu Silitră

Mă preumblam cu Silitră
prin spatele grădinilor,
prin locuri bucolice, unde
buletinele noastre de orăşeni
îşi pierdeau valabilitatea.
Amândoi hoţi, amândoi
cu şterpelitul în sânge,
afişam masca clasică a nepăsării,
dar cu coada ochiului
dam valma în coafurile pomilor,
unde ne spălam creierii de gudronul cotidian.
Cu foşnete de frunze-n mişcare
descuiam din noi fiara stresului,
mângâiam şolduri de fructe
să ne lepădam pentru o clipă de bloc
şi apoi veneam îndărăt prin firidele gardurilor,
cu setea sufletelor
potolită de foamea îndemnului.
Şi, Doamne, frumoase erau locurile acelea,
de unde izvora liniştea noastră,
bogată pradă fără de lipsa de-apoi.
De fiecare dată când ne vedeau împreună,
proprietarii începeau să se agite,
fără să ştie de ce;
îşi chemau crengile la raport,
verificau zahărul boabelor,
trimiteau santinele-ntre straturi,
urmăreau epurele clipelor
şi-şi duceau sperioşi mâinile
la buzunarele egoismului,
unde le zornăia, doar de noi ştiuţi,
mărunţii micimii.

Şi îi durea,
mai ales că noi nu fugeam.
Suspicioşi, totuşi, de lătrăturile înroşite,
s-au apucat, ca să ne prindă,
să-nvețe, fără profesor,
limba câinilor.
Şi uite aşa, za cu za,
cămaşa timpului
le-mbrăca fără de rostul.
Dar într-o zi, au recunoscut în ziare,
straturi de piele din palma locului,
şi-au înțeles exfolierea de-ncântare,
ce nu şi-o puteau revendica.
Şi, ca măcar de atunci înainte
să-şi protejeze ce le era de prisos,
s-au grăbit să aşeze pe pari,
în mijlocul neştiutului lor Eden,
motoare de RABĂ,
pe post de sperietoare de poeți.

Zi de şcoală

Prima oră - Fizică. Profesorul de fizică:
“Două obiecte (lucruri) nu pot fi în acelaşi timp
în două sau mai multe locuri deodată.”

A doua oră - Religie. Profesorul de religie,
de obicei preot: “Dumnezeu e Calea, Adevărul
şi Viața. Dumnezeu e peste tot, în acelaşi timp, tot timpul.
Omul, ca şi lumea, e o creație a lui Dumnezeu.”

“Tabula rasa” peste prima oră!

A treia oră - Biologie. Profesorul de biologie:
“În spiritul unui evoluționism darwinist,
ce s-a desfăşurat timp îndelungat, în milioane
sau poate zeci de milioane de ani,
omul se trage din maimuță.
Important! Este însă o “verigă” lipsă,
cea intermediară, între om şi maimuță!”

“Tabula rasa” peste ora a doua!

A patra oră - Ora verigii lipsă. Profesorul
orei verigii lipsă, posibil Cioran:
“Noi ştim că de fapt nu ştim nimic!”

“Tabula rasa” peste toate celelalte ore !

A cincea oră - Ora de nedumerire.
Profesorul orei de nedumerire - poetul :
“Que vadis, hominus ?”

În amurgul ăsta dunga verii

În amurgul ăsta dunga verii
se bate pe o nicovală de păduri,
era ca-n timpul şi ca-n locul
când îți sorbeam, ca domnişoară, primii nuri.

Şi îți muşcam din sânul agurid,
cules din creanga bluzei, timpuriu,
şi mă-ntrebai de ştiu să fur,
virginitatea fructului, spuneam că ştiu.

Eu nu ştiam de fapt nimic,
mi-era o foame doar de tânăr trup
şi behăiam prostesc, ce doreai tu,
în numele instinctelor de lup.

Lapţii iubirii peste icrele locului

Lapţii iubirii peste icrele locului,
palmă măiastră de pământ,
m-ai învrednicit cu o naştere,
te cinstesc cu un mormânt.

Cu un spaţiu de trup,
cândva timp,
cu un fir de nisip,
scoborât din Olimp,

umblător prin idei,
cu-ncălţări de cuvinte,
sfărmător de linişti,
cu-ntrebări, ca veşminte.

Cu călduri de răspunsuri,
renăscătoare de noi întrebări,
cu munţi ieşiţi
din sfârcuri de mări.

Am să-mi urinez poemele

Am să-mi urinez poemele
la rădăcina copacilor
de la marginea gândurilor voastre,
ca să-mi delimitez
teritoriul visului.
Apoi,
cu cel mai opozabil deget al meu,
stiloul,
voi prinde concret bucurii.
Va sângera albastru
colecția felului meu
de a iubi.

Un câine maidanez

Un câine maidanez urca într-o zi
o mică dâlmă din parcul din fața
ferestrei serviciului meu,
şchiopâtând de un picior,
de la o piatră aruncată în el.

O piatră maidaneză cobora în acelaşi timp
mica dâlmă din parcul din fața
ferestrei serviciului meu,
şchiopătându-şi rostogolirea
de un picior, de la câinele alergat.

Potrivirea de a fi amândoi
în acelaşi timp, în acelaşi loc,
a realizat-o cu măiestrie
un nesemen de-al meu,
care în acea zi şi-a înrămat
şchiopătatul de câine
şi şchiopătatul de piatră,
îmbogățindu-şi, astfel,
galeria personală
a poveştilor nepotrivite,
spuse cu falā copiilor săi.

Ştiai că poezia

Ştiai că poezia e lubrifiantul cu care luciul apei
îşi cuminţeşte lebăda prin trestii
şi face silenţios angrenajul dinţat al stelelor,
unele peste altele curgând?

Ştiai că ea desfundă arterele visului
şi lipeşte nevăzute aripi şi celor mai statice pietre?

Ştiai că poate face ca apa, cu pioletul curgerii,
să-şi caţere râul la munte,
şi muntele, când vrea, să vină la Mahomed?

Ştiai că poate pune o rochie de dantelă
electronului de hidrogen
ca acesta să dănţuie mai graţios
în jurul nucleului său?

Sămânţa mirifică încolţind pretutindeni,
chiar şi în negrul pământului
de sub unghia ţăranului,
umblă şezând şi şade umblând!

Urmele sale prin Univers sunt de cuvinte spintecate!

Acolo poeţii, un fel de blânzi păstori peste metafore,
oferă iubitelor flori de ger din geamurile iernilor.

Acolo, vorba unui confrate poet,
poetul umblă cu picioarele goale
pe lama ascuţită a cuţitului.

Ajută chiar şi melcii să treacă strada

şi strada să treacă melcii.

Şi după ce fac toate acestea,
şi multe altele,
mor.
Mor, uneori de tineri,
chiar având bunul simț să moară de tineri,
sărind cu carnea lor
în sulițele veşniciei cărnii pământului,
lăsând poemele aprinse,
să ardă în numele lor.

Poezia şi poetul,
două toarte ale aceleiaşi amfore - Frumosul!
În vinul ei cu miros de ambră,
ridică,
preschimbă,
îmbogățesc.
Ediție, văzută şi adăugită.
Ştiai?

S-au adunat nescrise poeme

S-au adunat nescrise poeme în amonte de scris,
în aval, s-au împuținat scrisele poeme,
cu andrelele nerăbdării,
nu mai înlănțui bucle de gânduri,
nu-s mai lovit de insomnii şi blesteme.

Mi-a încărunțit nervul,
ochii nu mai au în culoare tăiş de oțel,
deşi apăs pe cocoşul dorinței,
arma curajului stă tot în rastel.

Nu mai alerg antilope
prin saivane de vânt,
gheara mi s-a tocit
tot umblând la cuvânt.

Sunt animalul obosit
de vânatul din sine,
doar gloanțele trase cândva
mă mai apără,
de provocările concitadine.

Vârsta de minus

La mulți ani, mi s-a spus!
Mulțumesc, dar nu vor fi aşa mulți.
Cum aşa?
Eu voi muri la vârsta lui Christos,
le-am răspuns.
Dar ai deja 50 de ani
iar Christos a murit la 33.
Da, dar nevăzuți tâlhari
din jurul meu
nu ştiu să adune,
numai să scadă.
Au menirea de a împuțina
acolo unde deja este.

Îmbrac pixeli la patru ace

Îmbrac pixeli la patru ace
Şi mă înfăţişez iubitei pe E-mail.
Ea nu mai are răbdare
Şi-mi sare direct în messenger.
Ne atingem hulpavi tastele erogene
De înseşi claviaturile se dezbracă de parole.
Enter eu, enter ea, enter eu, enter ea,
Până ce monitoare aburesc de transpiraţie
Şi cuvintele de sub noi fac pliuri.
Nimeni, dar nimeni din cartierul meu nu ştie,
Nimeni, dar nimeni din cartierul ei nu ştie,
De pereţii camerei mele
Peste pereţii camerei ei.
Nimeni, dar nimeni din cartierul meu nu ştie,
Nimeni, dar nimeni din cartierul ei nu ştie
De pereţii camerei ei
Peste pereţii camerei mele.
Probăm arhitecturi, inventăm altele noi,
Remodelăm legile gravitaţiei,
Apoi dăm *save* iubirii
Pentru un *folder*
Pe care, de acum înainte,
O să-l ţinem în sticluţe mici.

Ninge cu corp de litere 12

Ninge cu corp de litere 12
Pe ecranul monitorului de sticlă,
În sertar hârtia
Poartă ochelari de bunică.

Scrisul de mână nu-i mai rentabil,
S-a închis şi mina de creion,
Ascuțitoarea-i şomeră
Şi nu mai răspunde la telefon.

Cărările s-au umplut de bălării,
Spre rafturile de biblioteci,
A scăzut temperatura cititorilor,
Pixelile fac poemele reci.

Se recită fără intonație,
Doar cu un simplu clic,
Iubitelor din margine de cablu,
Nu li se mai transmite nimic.

Jurămintele se scriu cu aldine,
Impersonal se sărută pe gură,
Se plimbă cu *mouse*-ul de mână,
Îndrăgostiți *enter* pe tastatură.

Poetului nu i se văd cuiele de la mâini

Poetului nu i se văd cuiele de la mâini,
Şi nici pe frunte coroana de spin,
Doar crucea se vede în spatele lui,
Cerul albastru, nefiresc de senin.

Nici Via Dolorora oamenii n-o ştiu,
Ca el cândva, spetit, s-o fi urcat,
În fiecare zi el urcă, totuşi,
Golgota unui poem neterminat.

Nu-l ştiu nici înviat a treia zi,
Nici străpuns de suliță pe cruce,
Poemul, cu bilet de voie-n lume,
Şi-n lipsa lui continuă să urce.

Nu este-n firea omului de rând,
Să-şi dăruiască sieşi altă fire,
Poetul care-a pătimit în viață
Şi mort nu are drept la nemurire.

Poemul, însă, este veşnic,
În legea lucrurilor astfel i-a fost scris,
Măcar acesta să nu muşte niciodată,
Mărul păcatului din pomul interzis.

Poetul

Dumnezeule, te-ai deghizat în Manole,
Ca să mă momeşti ca eu să fiu o Ană,
Am venit la biserica harului primit,
Şi m-am trezit zidit într-o rană.

Ştiu, nu sunt leacuri pentru rana aceasta,
Ci doar cuțite de răsucit în ea,
În mine cineva răsuceşte permanent cuțitul,
Nici mort, dar nici viu, nu mă vrea.

De bună voie şi de nimeni silit,
Sub coaja Anei îmi creşte altă Ană,
Tu poți să redevi Dumnezeu, dacă vrei,
Neluându-ți şindrilele-n seamă.

Eu îmi revendic, în schimb, un zid de cuvinte
Şi mă badijonez cu ele-n secret,
Din metaforă îmi fac pântec de start,
Şi tot în metaforă mă-ngrop, ca poet.

Am versuri încrucişate peste piept
Şi versuri împerecheate peste frunte,
Pune-mi o cruce pe vârful fiecărui poem
Şi moartea trece-mi-o la amănunte.

Numai sub cămaşa metaforei

Numai sub cămaşa metaforei
Poetul trăieşte pe săturate,
Numai acolo potentații vremii
Au conturile de la bănci blocate.

Şi nu pot să cumpere vreun poem,
Să-şi mobileze vreo venă goală,
Când masca-i pe figura oraşelor,
Poetul îndeamnă la răscoală.

Uneori el face chiar revoluții
Cu gândacii negri din bucătărie,
Patinează-n tigaie cu bucata de unt,
Cu pâinea feliată face militărie.

ÎI plac răsărituri şi-apusuri,
Pentru orice cuib se-nfioară,
Cu furnica de mână îi gata
Sub talpă de cizmă să moară.

Poate să tragă şi o cometă de coadă
Ca s-o hrănescă cu lapte de mumă,
Să împrumute de la Saturn un inel,
La cactus pe deget să-l pună.

Poate o rază de lumină s-aşeze,
La presat între pagini de carte,
Poate să meargă aparent pe stradă
Şi, de fapt, să fie-n altă parte.

Poate să fugă la poli cu-n om de zăpadă,
Ca să-l salveze de vara fierbinte,

Dar şi să se răcorească-n fântână,
Coborând pe-un lanț de cuvinte.

Pe versanți abrupți să se cațere,
Până sus în vârf de ameobă,
Poate şi să se-ncălzească la suflet,
Băgând decepții în sobă.

Şi să se căsătorească cu toți spinii,
Pătimitelor frunți, vălurite de sânge,
Să dea din râs celor ce nu mai râd,
Şi din plâns, celor ce nu mai pot plânge.

Să ceară trei zile doliu planetar
La orice anonimă tăiere de pom,
Să apere în instanță un câine
Ce pe stradă a fost muşcat de-un om.

Şi mai poate orice îşi pune în gând,
Chiar bacşiş gras poate să fie,
Să fie o agavă ce înfloreşte la o sută de ani,
Ca rest de plată, de la prăvălie.

În fiecare poet de geniu

lui Nicolae Labiş

În fiecare poet de geniu
Pândeşte un tramvai.

Acesta se naşte şi creşte
Deodată cu poetul de geniu.

Fiecărei închinăciuni îi corespunde un vagon,
Fiecărei uimiri, o roată.

Ghicitoarea îi citeşte în palmă poetului de geniu
Şi-i spune, cu compătimire, de tramvai.

Poetul de geniu scrie repede o poezie
Şi înnoadă în ea şinele tramvaiului,
Asemenea trompelor uterine ale unei femei.

Tramvaiul din el desnoadă şinele.

Poetul de geniu scrie repede o altă poezie
Şi înnoadă din nou şinele tramvaiului,
Asemenea trompelor uterine ale unei femei,
Ca să nu i se nască moartea.

Tramvaiul din el desnoadă din nou şinele.

Ceea ce noaptea poetul de geniu înnoda,
Ziua tramvaiul desnoda.

Aceasta până ce poetului de geniu
I se rupseră apele,
Şi la vremea sorocului

Născu “Pasărea cu clonț de rubin”.

Apoi, poetul de geniu
Deveni “o frumoasă amintire”.

De atunci puii păsării cu clonț de rubin
Pândesc poeții de geniu cu clonț genuin!

Sfinții din ferestre

Ştiu, Nicolae Băciuț, nu-mi spune.
Ai construit o casă nouă şi pentru aceasta ți-ai dat ferestrele
Ca în jurul lor să se ridice pereți de aer.
Ştiu, Nicolae Băciuț, nu-mi spune.
Casa s-a ridicat inițial la Lăpuşna.
Pereții miroseau a răşină de brad,
a furtună şi a curent luat.
Ştiu, Nicolae Băciuț, nu-mi spune.
În casă locuiesc acuma nişte sfinți.
De unde ştiu?
Simplu, au fost văzuți la ferestre
fiindcă ai uitat să pui perdele.
Ştiu, Nicolae Băciuț, nu-mi spune.
Lumina ce pătrunde prin sticla ferestrelor are acuma câțiva
lucşi în plus.
Câțiva lucşi noaptea,
Câțiva lucşi ziua.
Aproape că se pot bronza de creştinătate
lucrurile din interior.
Ştiu, Nicolae Băciuț, nu-mi spune.
Acum în balamale acrilice ale culorilor sfinții
Se hintă ca nişte copii.
Cu siguranță au găsit sticla celui de-al nouălea cer.
Dar, Nicolae Băciuț, ştii ce nu ştiu,
Şi chiar nu ştiu: Cum ai adus la Tg. Mureş tot aerul pereților de
la Lăpuşna
De sfinții sunt atât de veseli în ferestre?

Dumnezeu are

Dumnezeu are un marsupiu fără efigie,
din acesta oamenii au făcut religie.

Face şi desface, acolo, dimensiuni,
Dumnezeu din minuni în Dumnezeu de alte minuni.

Potriveşte şi despotriveşte,
Cultivă chimie şi fizică creşte.

Desțelină timp şi udă orbite,
Plantează sori pe ceruri sordide.

Explozii universale dezvoltă,
Să pună planete în răsaduri de boltă.

Iubire pe araci de metereze
Şansă de om să armeze.

Beau din Cana Galileea

-joc cărunt-

Beau din Cana Galileea
Cât îi Galileea Cană,
Aburit de un Manole
Cu alcooluri tari de Ană.

Brațe pune-mi-se-n pietre
Ziduri să mă țină strâns
Lângă Capernaum sunt prinsul,
Ochiul poposind în plâns.

Trupul poposind în lanț,
De-aia beau până la fund,
Apa mi-am făcut-o vin
Vinu-i sânge de demult.

Vinul de acuma-i acru,
În afară-i vopsit gardul,
O biserică-i bordelul
Şi-năuntru-i leopardul.

Bărbi cărunte de trei coți,
Cu sclipici şi cu paiete,
Îşi trag propriile sfori
În teatrul de marionete.

Beau din Galileea Cană,
Doar atât cât mai e vin,
Nu cred în poveşti cu preoți,
Şi cu sfinți ce-mi torn pelin.

Locul la umbră lăsa-voi,

Şi cel cu multă verdeață,
Cană după Cană, fi-va-mi
Galileea, dulce greață.

Şi nu voi sfârşi pe cruce,
Crucea nu-mi va fi o rană,
Vreau zapiscă de tâlhar,
C-amândoi suntem de-o mamă.

Amândoi la drumul mare,
Am ucis, iubind pe-o Ană,
El pe Ana lui Manole,
Eu pe Galileea Cană.

Căprioara lui Labiş e acum *mortua est*

Căprioara lui Labiş e acum „mortua est”
Nevoia de carne e acuma un lest.
Nevoia tătălui lui de-a trage în biata făptură
E potolirea esofagului între stomac şi gură.

Labiş a murit dar căprioara lui nu
Foamea l-a făcut pe tatăl său un mic gurú,
Setea a fost Satana de atunci a lor,
Apa e o alchimie-n formol.

Ciuturile s-au mutat în Muzeu,
Satul e aproape un evreu,
Ce a emigrat în Ierusalimul plin de superstiții,
Țăranul se vinde uşor la oraş, se forțează ediții.

Noi, ca şi cum nici nu-l mai vrem
Îl lăsăm să moară odată cu satul lui plini de pomeni,
Cine mai face acum pomeni în oraş,
Căprioara nu-i nici măcar felie de caş.

Critici fără har se-mbracă în blană de miei,
Aramaica lui Labiş e vorbită acum de atei,
Moartea Căprioarei e acum un bun consumat,
Subiectul e de asemenea-nhumat.

Pus undeva la index: A fost odată...
O căprioară proastă lăsată parțial consumată,
Moartă de unul Labiş, pe hârtie,
Şi consumată acum, la hipermarket, în contumacie.

Poeți de duminică, pe la crâşme, recită de-un pol
Critici de doi lei scot din fântâni doar nămol,
Soarele e cu viermi şi se încheie acum cu scai
Unul Labiş e din nou, repetat, împins sub tramvai.

Acelulozei

Acelulozei s-a iubit,
Cu o mină de pix şi cu un creion cu grafit.

Acelulozei, nu cel din partea Moldovei
Ci cel din partea batozei.

Cules cu năduh,
Nu din spini şi din lemn, ci din stuf.

Acum a-mbătrânit Acelulozei,
Maturizându-se-n schimb copii poeziei şi-al prozei.

A-mbătrânit şi-i tot mai greu
Resemnarea de-a merge-n muzeu.

Sub sticlă se va scrie: Aici zace Acelulozei,
Părinte bun poeziei, părinte bun prozei.

Acelulozei, zace , printre relicve, aici,
Cailor poeziei şi prozei, cândva, dându-le bici.

Întrerupând sarcini cu lipsuri estetice,
Artei refuzând să-i pună petice.

Poezia şi proza, i-a crescut la fel,
Fiii ei buni, Cain şi Abel.

N-a ştiut niciodată cine-i Cain,
N-a ştiut niciodată să trasforme Abelul în vin.

N-a ştiut nicioadată cine îi apă şi cine îi vin,
Şi cine-i Abelul ce va muri de Cain.

Pe crucea de vânt se va scrie odată,
Rânduri dăltuite în erată:

Cain n-a ucis niciodată pe Abel,
Proza şi poezia-s la fel.

Se face cuvenita corectură
Pentru Acelulozei, cel cu humă în gură.

Şi scris va fi pe cruce de pixeli,
Cât durează o reclamă la un gel.

Moartea îmi face cu ochiul

Moartea îmi face cu ochiul,
Viața din umeri ridică,
Trupul mi-e prins de nelinişti,
Naşterea se vede mai mică.

Mă uit în oglinda din baie,
Chipul îl percep ca ecou,
Imperativ viața îmi cere,
Să îi pun rapid un garou.

Se scurge încet fără rană
Şi se adună niciunde,
Părul morții îmi creşte
Şi nimeni nu ştie a-l tunde.

Nici nu mai ştiu ce să cred,
Mi-e favorabilă viața sau cruntă,
Trăieşte în mine un zeu
Sau o vietate măruntă?

Încă mă simt în stare de luptă,
Nimica în mine nu-i static,
Dar balaurul creşte în capete
Şi calu-mi scade-n jăratec.

Între acoladele trupului,
Muşchii nu-mi mai sunt de alint,
Viața mi-a devenit o plapumă strîmtă,
Ce voie nu-mi dă să mă-ntind.

Temnicerul moțăie-n post,
Mintea moțăie de-odată cu el,

Gloanțele mi-s tot mai oarbe,
Captiv mi-e sângele în noul rastel.

Poate, după mine, va curge şi lacrimi
Şi se va ridica peste sicriu şi o pleoapă,
Bulgării vor cădea pe “Recviemul” lui Mozart,
Lățindu-se-n şolduri o groapă.

Duminicile poartă titlurile cărților mele

Duminicile poartă titlurile cărților mele,
Între ele sunt neliniştile de peste săptămână,
Fiecare carte a însemnat un nou cerc în trup,
Şi concentricele cercuri se adună.

Nu port în cârcă un număr de ani,
Ci port în cârcă un număr de cărți,
Cu Dumnezeu în pânza umflată a metaforei,
Am cartografiat înconjurul, reinventând hărți.

Cu fiecare carte scrisă, o lumânare pe tort,
Pe cruce când va fi să fie să contabilizați lumânări,
Puteți să le stingeți c-o singură suflare,
Tot rămâne tortul de emoții şi stări.

S-a născut la prima lui carte scrisă
Şi după ultima a murit,
Dăltuiți pe cruce cuvenita erată:
“A poezit, a poezit, a poezit!”

Aştept să vină ciurda de stele

Aştept să vină ciurda de stele,
Cu ugerele pline de lumină,
Sunt tălăngi pe care doar eu le aud,
Poetul din mine-i de vină.

Au fost mânate pe izlazul cerului,
Unde iarba de-ntuneric e grasă,
E seară pe partea mea de planetă,
Când pe cealaltă parte-i amiază.

Beau privelişti semănătoriste,
Tolănit pe spate, pe mal de Târnavă,
Fiecare stea se opreşte la o poartă deschisă,
Şi darul de-a o vedea este-o agavă.

Îmi va fi şiştarul plin de sentimente,
Reverenţe fac făr` să fiu văzut,
Încă o zi de muncă pentru ciurdarul stelelor,
Dumnezeu, făr` de sfârşit şi-nceput.

Pentru răsucit cuțitul

Pentru răsucit cuțitul, îmi pun la dispoziție rana,
În schimb, pentru înjurat, v-o iau pe mama.

Pentru batjocorit vă las trupul de carne şi oase,
Şi fața mea la scuipături invidioase.

Pentru scornit neadevăruri, viața mea, biata,
Vă las să ridicați voi primii piatra.

Şi s-o aruncați cum ştiți mai bine,
Pentru rana-mi făcută, voi nu aveți ruşine.

Dar ştiu că nici nu ştiți măcar să roşiți,
Că rostul vieții voastre-i să loviți

Vieții mele să-i puneți oriunde o piedică,
Că, nimeni, ştiți, nu-i uşă de biserică,

Cum nici eu nu am fost nicicând,
Am mai greşit pământul `ăst umblând.

Şi am şi eu păcate ca oricare,
Şi doar lui Dumnezeu îi cer iertare.

Şi nimănui nu am să dau socoată,
Pentru o pâine albă îmi macin viața toată,

Dar umblați cu bocancii plini de noroi
În viața mea cea plină de nevoi,

Şi scormoniți ca-n propriile buzunare,
Răspuns nu am la atâta neobrăzare.

Şi să-mi găsiți chiar bube-n cap vă las,
Lăsându-vă, e tot ce mi-a rămas.

Doar sufletul nu pot să-l pun în palmă
L-am pus odată şi-am primit sudalmă,

Şi cel mai greu mi-a fost apoi
Că l-ați târât ca pe un câine prin noroi

Şi-ați mai şi râs în urma mea
C-am dat averea ce nu se dădea.

De-atuncea sufletul îl țin în loc ascuns,
Închis într-un poem de nepătruns

În care-mi pun averea toată a mea,
Deşi-ncercați, nu se va descuia

Şi sunteți conştienți că-s plin de gânduri,
Să mă citiți n-aveți putință, printre rânduri,

De aceea, ca birjarii, îmi înjurați mama,
Scoțând cuțite şi lățindu-mi rana.

Dragă Nicule, nu ştiu dacă ştii

Dragă Nicule, nu ştiu dacă ştii,
dar au ieşit poeții pe străzi,
mărşăluiesc intempestivi
de parcă vor să-şi revendice acest anotimp.
Au ieşit cu sculele lor meseriaşe
făcute în atelierele uimirii eterne,
au ieşit să-şi dea singuri de lucru
şi tot singuri să se plătească.
Aşa fac ei de fiecare dată,
sunt solidari şi dau o mână de ajutor
celeilalte mâini, gata să primească.
Dragă Nicule, nu ştiu dacă ştii,
dar au chei tubulare de diverse sensibilități
cu care desfac mugurii ramurilor telescopice;
repară adjectivele defecte
de germinează semințele la prima cheie;
asistă la naşteri,
trag de capetele firelor proaspete de iarbă
până la înțărcatul verdelui lor;
măsoară cu metru antic
odele de la tot pasul.
O dată pe an, numai o dată pe an,
fac şi alpinism edilitar; se leagă cu pânze de păienjeni
şi spală cu vodcă petele din soare,
să amețească cei ce numai îl privesc.
Dragă Nicule, nu ştiu dacă ştii,
aerul s-a deschis la baiere, e mai darnic ca altădată.
Se respiră vitaminele depărtărilor înseninate.
Inerția a scăpat pământul din mâini;
cămăşile s-au descheiat la gât
şi cravatele s-au lărgit nepăsătoare pe lângă acestea;
maşinile s-au întors din garajele calde

şi-şi fac cuiburi proaspete pe acele tot mai nervoase
ale cadranelor de viteză de la bordurile lor.
Acolo vor naşte pericole mari.
Dar ce mai contează,
doar poezia e pe țeava tuturor pornirilor şi nu altceva!
Seropozitivi din naştere,
poeții nu fac decât lucrarea lui Dumnezeu!
Dumnezeu se cheamă acum primăvară
şi se strigă pe numele mic:
-Hai să mergem, nu contează unde!

Am trăit toată viața pe un vârf de creion

Am trăit toată viața pe un vârf de creion, al dracului de bine ascuțit.
Intenționat, spun eu, ascuțit bine,
să n-am loc prea mult de-a stânga timpului,
să n-am prea mult loc de-a dreapta spațiului.
Ăsta da confort, mi-am zis.
Când mă întorceam pe partea dreaptă, timpul din stânga mea şi spațiul din partea cealaltă se întorceau deodată cu mine.
Când mă întorceam pe partea stângă, timpul din stânga mea şi spațiul din dreapta se întorceau, aşijderea, mişcați, parcă, de un resort invizibil.
Eram asemeni copiilor de pe plaja, din tabăra de vară de la Năvodari,
unde, bronzul mării îl primeam cu porția la un simplu fluier de profesor de sport.
Şi nici nu mi-am dat seama.
Şi nici nu mi-am dat seama că nu-mi dau seama.
Am fost barză fără să ştiu. Pe un stâlp minuscul de grafit.
Deşi două picioare aveam, stâteam în unul.
Şi poate nici pe acesta.
Ce e mai trist e faptul că nu mi-am dat seama de asta decât târziu
când tolănit pe spate în iarba înaltă a verii,
deşi încercam, nu puteam atinge stelele cu mâna, coapte fiind.
Doar cu cuvântul îmi era permis să le ating.
Şi tot acolo am văzut stele căzând în ape şi nu mi-am putut sufleca mâneca să le caut pe lângă rădăcinile apelor, asemeni căutărilor păstrăvilor curcubeu.
Şi tot doar cu cuvântul îmi era permis să le prind.

Nu ştiu de unde atâta vehemență la Dumnezeu de-a ascuți atât de bine creionul,
încât de-a stânga timpului şi de-a dreapta spațiului meu
doar cuvântul, spații largi, să-mi trăiască.
Mod de-a fi exprimat?!
Sau poate nu.
Eu am fost?
Eu nici nu am fost.
Am trăit oare acolo?
Cine va mai fi mâine interesat
cum s-a visat de-a stânga timpului şi de-a dreapta spațiului
pe la zecimala a nu ştiu câta, după zero, cum am fost,
pe un vârf de creion ascuțit excesiv ?!
Cineva, totuşi, sau poate nimeni.
Iluzie convertită-n speranță!?

Mulțumesc frumos!

Între groapă, ca finiş, şi pântec, ca start,
Viața mi-e pusă pe card.

Mândru cod(r)ul meu de bare,
Este făr` de-astâmpărare.

Încrucişate halebarde,
Stau la cod de bare calde,

Cod(r)ul meu de cifre reci
Poartă mu(l)tele poteci,

Pe unde am fost cântând,
Pe unde am cântat plângând.

Pe unde voi merge plângând,
Pe unde voi plânge râzând.

Cu el în mine şi în gând,
Mă petrece petrecând.

Căci stă şi Dumnezeu la rând,
Sine după sine aşteptând.

Stă la rând ca ani să dea,
Dar şi zile ca să ia.

Deşi sunt înaintea lui,
Nu-i în urma nimănui.

Nimănui nu-i înainte,
Poartă cardurile-n minte.

Alimentează, dar şi scoate,
Timp pe (ne)săturate.
Se scoate uneori pe sine,
Golindu-se la min` de mine.

Dar eu alimentându-mă cu Dumnezeu
Mă umplu pe mine de eu.

Trupul meu cu şapte zecimale,
Poartă stigmatul averii colosale.

De-a fi devalizat de Dumnezeu,
Şi tot de Dumnezeu de-a fi umplut, la greu.

Aceiaşi piele dar în altă piele
Sunt cel de pe pământ şi cel din stele.

Cel de azi şi cel de mâine,
Si(n)gur, vina-i va rămâne.

Sunt cardul la bine şi greu,
Reclonat de-acelaşi Dumnezeu.

Acelaşi Dumnezeu cu dumnezeime,
Înainte dar şi după mine.

Făr` de monedă în schimb,
Mulțumesc frumos de timp.

Mulțumesc frumos de dar,
De poezia, dată ca har.

Eu m-am născut în crăpătura zilei

Eu m-am născut în crăpătura zilei
Şi nopților le-am dat apoi obol,
La rugămintea vocilor interioare
Cu mine sinele a format un singur cor.

Solfegiez de-atunci după putințe,
Developând mirarea-n poezie,
Metafore s-au inventat în mine,
Combustie a clipei pe hârtie.

Şi lumile s-au desfăcut la pungă
Doar nepăsarea am vândut-o pe arginți,
Garoul pus pe prea astâmpăr,
Pe paşii prea înceți şi prea cuminți.

Când urletul a ajuns ca să mă strângă,
S-a transformat în unelte de scris,
Pixul mi-a devenit ciocan de fierar,
Iar hârtia nicovală de vis.

Şi aşa am potcovit pe rând lumea,
La toate copitele sale cardinale,
Şi unde am trimis târâş de emoție,
S-a întors galop, cu mai multe picioare.

Şi timpul l-am înşurubat în cărți,
De pot să suflu acum, mândru, din goarne,
Nu vor mai merge poeme pe şine,
Şi nu voi mai fi scriitor de vagoane.

Pe țânțari eu i-am lăsat să piște

Pe țânțari eu i-am lăsat să pişte,
Gândind că ăsta este rolul lor,
Chiar câte-o muscă am făcut-o timbru,
Prinzând-o fără ştire în clasor.

La câini eu doar am tras piciorul,
La cei ce s-au înfipt în carnea mea,
Dar nu-n-nainte de-a le da un os,
Şi cu-nțelegere de a-i mângâia.

Pe melc l-am ajutat să treacă strada,
Pe stradă ca să treacă melcul,
Şi-orcine se simțea un Arhimede,
N-am cutezat îi ai strica, eu, cercul.

Am respectat ciora ca cioară,
Şi floarea fără voie din cărare,
Şi nu m-am aplecat s-alung nici broasca,
Ce şi-a proclamat o baltă, mare.

N-am revopsit spate de flutur
Şi nici n-am urecheat câte-un zevzec,
Deşi o merita, rupând la aripi,
Bondarilor ce-au amețit în mai, de bec.

Eu scriu cum pot, cum ştiu, cum vreau,
Şi nimănui eu nu-i dau socoteală,
De nu vă place-n ploaie, nu ieşiți,
Dar nu interziceți ploaia de vară !

Mă plimb cu melcul şi cu strada,
Accept şi musca şi țânțarul,

Accept desenul de pe flutur,
Dar recunoaşte-ţi-mi şi mie harul.

Mângâi un câine şi miros o floare
Şi broasca o las să fie broască,
Şi cioara să se simtă cioară,
Bondarul, ca să ameţească.

Dar nu accept rupturi de aripi,
Vorbiţi-mă la spate că-s zevzec,
E dreptul vostru la sudalmă,
Eu am chiar dreptul să reneg.

E dreptul meu de-avea un bec,
E dreptul meu de-a confunda,
Lumina unui greier, ce-i în iarbă,
Cu cea venită de la stea.

E dreptul de-a avea un pix,
Şi-o basculantă de hârtie,
Cu-n piolet de simţ, în vârf,
Şi-un steag înfipt, pe poezie.

După o fotografie

Lui Nicolae Băciuț

Cruce creştină pe casă,
Gard şi poartă de fier,
Viță cățărătoare în curte,
Deasupra tuturor cer.

La poartă, bancă de lemn,
Lustruită de oameni şezând,
Martori la spectacolul străzii,
Sub toate acestea pământ.

Între pământul acela şi cer,
Între cerul acela şi pământ,
Veşnicie-n două picioare,
Materie însuflețită umblând.

Timp imortalizat de părinți,
Cu brațe trudind fără glorie,
Țigle încărunțite pe casă,
Ziduri încărunțite-n memorie.

Odată, flăcăiandru prin sat,
Odată, copilandru prin curte,
Nostalgic în trupul bărbat,
Urmărit de amănunte.

La o aruncătură de băț,
Tainicul sfetnic,
Ce-ți vorbeşte tăcând,
Ce-ți tace vorbind,
Casa ta din Chintelnic.

Cu(cu)ta rochiei tale

Telepropice, telecosmice, telescopice,
Coarnele mele de bourel
Au trecut primele linia de sosire într-o cută a rochiei tale.
(Cronometrele au măsurat instinctul.)
Cât cepele e popasul ochilor: cupolă de biserică rusească.
Misterul naşte pui vii pe care îi creşte cu de(s)prinderi.
M-am aşezat acolo, confortabil,
Ca o barză în vârful unui stâlp de curent.
Cine să îndrăznească să mă alunge?
Ar trebui pusă o cruce la întretăierea de drumuri.
Nevăzuți de neveste, bărbații se ling pe bot.
Ei zic că-şi fac cu limba în cerul gurii semnul cristic.Mint,
Desigur, derutați, să o ia pe coapse în jos sau sus pe dealul de
deasupra Închipuitei peşteri?
Apoi, merg acasă la locurile ştiute fără de hartă şi tac.
Şi totuşi prezența mea e asemenea unei aspirine luată fără
suficentă apă.
Pe stomacul gol!
Vei face cu siguranță un ulcer, nu poți scăpa:
Firele de urzeală şi bătătură se vor scurtcircuita întratât încât
Vor eroda țesătura rochiei
De cele o mie de cuvinte sprijinite de întunericul moale,
De cele o mie de mâini căutătoare
Şi o mie de buze nevăzute.
Eşti mai vulnerabilă decât îți închipui,
Nanotehnologia imaginației mă face silențios,
Ştii că sunt dar nu mă vezi,
Săgeata mea înmuiată în testosteron,
Trasă din arcul dorințelor abia stăpânite,
Te-a ridicat la rang de femeie,
Dumnezeire de biserică în două picioare.
Săgeata a fost de fapt chemată de țintă, tânguire dulce şi surdă.

Am tras prost dar ținta s-a aşezat în fața direcției aiurea.
Eu vinovat şi tu complice,
Biserică ce ai cârlige.
Cădelnițând, ochii tău alungă reținerea.
Umbli pe stele ca pe jar încins,
Coapsele tale nu sting ci aprind incendii,
Pompier de serviciu, eu,
Şi tot eu piroman în valea de sub rochie.
Mă-nchin catranului de sub chibrit
Şi fosforescesc.
Fosforescesc tâmp şi netâmp.
Cuta rochiei tale, imflamabilă materie,
Depunere închipuită de ouă,
Cimitir al donjuanilor fără glorie
Îşi pețesc devenirea.
Tu îmi ştergi transpirația,
Un fel de Năframă a Veronicăi, neomologată de istorie.
Acesteia eu mă-nchin cu dorințe păstrate de mine
La bătrânul Freud.

Am trecut prin lume ca un glonț

Am trecut prin lume ca un glonț,
stea căzătoare într-o noapte de vară,
entropia a atentat, pe furiş,
la adunarea mea moleculară.

Am trecut prin timp cu un trup,
Şi trupul mi-e roi, de secunde,
entalpia nu mai are putere,
mă risipesc peste tot, în niciunde.

Atât de repede se uită totul,
implozie de precare altare,
ce-i etcetera, etcetera rămâne,
nume propriu, la numărare.

Răzvan Ducan e o minciună,
ce trebuia să poarte un nume,
insignifiantul a avut răsărit,
răsăritul insignifiantul acuma apune.

Epitaf la epilog de nimic,
Scorțişoară în pahul cu vin cald,
Eu pe mine mă beau,
Să mă redau, alt?!

De-aş avea din viață până la moarte

De-aş avea din viață până la moarte ,
Două lucruri, doar, de pipăit,
Ar fi, tot ce-am scăpat printre degete, unul,
Celălalt, tot ce-am prins şi n-am prețuit.

De-aş avea din viață până la moarte,
Două aşteptări, doar, de făcut,
Vestea că voi avea un copil, ar fi una,
Cealaltă, că fiul meu s-a născut.

De-aş avea din viață până la moarte,
Două cuvinte, doar, de auzit,
Ar fi te iubesc-ul soției, unul,
Celălalt, spusele fiului că-i fericit.

De-aş avea din viață până la moarte,
Două reparații de făcut în destin,
Tot ce-am stricat iubind prea tare, ar fi una,
Cealaltă, tot ce-am iubit prea puțin.

De-aş avea din viață până la moarte,
Două orgolii, doar, de potolit,
Ar fi că ştiu tot şi de toate, unul
Celălalt, că sunt de ne-nlocuit.

Cuprins

Carte editată şi finanţată de

ASOCIAȚIA „NICOLAE BĂCIUȚ” PENTRU DESCOPERIREA, SUSȚINEREA ŞI PROMOVAREA VALORILOR CULTURAL – ARTISTICE ŞI PROFESIONALE

540390 Târgu-Mureş, ROMÂNIA, Str. Ilie Munteanu nr. 29, tel. 0235 – 407700 Cod fiscal 17877354, cont 2511.1-42416/ROL, deschis la BCR Târgu-Mureş,
cod IBAN RO76RNCB0188034960460001.

Editura Nico